''இப்பொழுது வருவதற்கில்லை.''

''ஏன்?''

''நமக்குத் திருமணமாகவில்லை.''

''கந்தர்வமணம் க்ஷத்திரியர்களுக்கு அனுமதிக்கப் படுகிறது.''

''உண்மைதான், சொர்ணா! ஆனால், அதற்கு வேண்டிய மனப்பக்குவம் தற்சமயம் எனக்கில்லை. தந்தையின் தேகநிலை மனத்தில் கவலையை நிரப்பியிருக்கிறது. சில நாட்கள் நீ இங்கிரு, சொர்ணா. திருமணத்தை முடித்துக்கொள். பிறகு என் மகிஷியாக மேவார் தலைநகரத்தில் நுழையலாம்'' என்றான் ஸங்கன்.

ஏதும் புரியாமல் விழித்தாள் சொர்ணாதேவி. ''நீங்களில்லாமல் எனக்குத் திருமணமேது?'' என்று கேட்டாள்.

''என் பிரதிநிதியை விட்டுப்போகிறேன்'' என்றான் ஸங்கன்.

''என்னை மணம் புரிய உங்கள் பிரதிநிதியை விட்டுப் போகிறீர்களா?'' வியப்பும் கோபமும் கலந்த குரலில் சீறினாள் சொர்ணாதேவி.

''ஆம், சொர்ணாதேவி! ராஜபுத்ரர்கள் கடமையை நாடிச் செல்லும்போது ராஜபுத்ரர்கள் மணக்கும் முறைப்படி நீயும் மணந்துகொள். இந்த என் வாளுக்கு மாலையிடு'' என்று, தன் வாளை உறையிலிருந்து சர் என்று இழுத்துச் சொர்ணாதேவியிடம் கொடுத்த ஸங்கன், ''இதற்கு மாலையிட்டு இத்துடன் மேவாருக்கு வந்துசேர், சொர்ணாதேவி'' என்று கூறிவிட்டு விடுவிடு என்று அந்த அறையிலிருந்து வெளியேறினான்.

அத்தியாயம்-11

ரேமல்லர் ஊகம்

ராஜபுத்ரர் குல வழக்கப்படி வாளுக்கு மாலையிடும் படி சொர்ணாதேவிக்குக் கட்டளையிட்டதன்றி வாளையும் உருவிக் கொடுத்துவிட்டுப் பிரமரர்கள் ராஜதானியிலிருந்து சிலாதித்தனுடன் கிளம்பிய ஸங்கன் வழியில் எந்த இடத்திலும் தாமதியாமல் மேவாரின் தலைநகரமான சித்தூரை மூன்று நாட்களுக்குள் அடைந்தான். ஸங்கன் இளைப்பாறக்கூட வழியில் எந்த ஊரிலும் தங்காமல் புரவியில் விரைந்ததையும், பயண மார்க்கத்தில் எந்த வார்த்தையையும் பேசாததையுங்கண்ட சிலாதித்தன் கூட, பிருத்விராஜனை விட ஸங்கன் கடமையில் உறுதியும் நிதானமும் கொண்டவனென்பதை உணர்ந்தாலும், பிருத்விராஜனிடமிருந்த நட்பினாலும், ஸங்கனுக்குக் கிடைக்கப்போகும் மகுடம் தன் நண்பனான பிருத்விக்குக் கிடைத்திருந்தால் தன் நலன் எத்தனை தூரம் மேம்பாடடைந்திருக்கும் என்ற எண்ணத்தினாலும் ஸங்கனின் நிதானத்தையும் உறுதியையுங்கூட ஒரளவு வெறுக்கவே செய்தான். அப்படிப் பல நாளாக வேரூன்றிக் கிடந்த அந்த வெறுப்பை உணராததினாலும், அது பிற்காலத்தில் விளைவிக்க இருந்த பெருங்கேட்டை அறியாத காரணத்தாலும், உள்ளத்தில் சிறிதும் கள்ளமின்றிக் கடமையையும், மரணப் படுக்கையிலிருந்த தந்தையையும் மட்டுமே எண்ணிப் பிரமரர் ராஜதானிக்கும் சித்தூருக்கும் இடையேயிருந்த பிரதேசத்தைக் கனவேகத்தில் கடந்து, மூன்றாவது நாள் சித்தூரை ஸங்கன் அடைந்தான்.

சித்தூர் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது. சாதாரண நாட்களில் வாட்களைச் சுழற்றியும் ஈட்டிகளையும் கேடயங்களையும் தாங்கிப் போரிட்டும் ஊரில் அமளி துமளி கிளப்பும் வீரர்களாலும், சதா வீதிகளில் ஏற்படும் புரவிகளின் நடமாட்டங்களாலும் கிளம்பும் வீர ஒலிகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் சித்தூர், ராணாவின் தேக நிலை காரணமாக அன்று மௌனமே சாதித்தது. எப்பொழுதும் முக்காடிட்ட அரசர்குல மங்கையர்களாலும் மற்ற அக்கம் பக்க ராஜபுத்ர நாடுகளிலிருந்து வரும் சாதாரண மக்களாலும் நிறைந்திருக்கும் தன்மை வாய்ந்த சித்தூரின் கடைவீதி கூட ஜனநடமாட்டம் ஏதுமின்றி வெறிச்சென்று களையிழந்து கிடந்தது. வீதிகளில் நடந்த ஜனங்கள் மௌனமாக நடந்தார்கள். காவல் புரியும் வீரர்கள்கூட, தங்கள் புரவிகளை மிக மெதுவாக நடத்தினார்கள். முடிசூட வேண்டிய இளவல் நகருக்குள் நுழையும்போது முழங்க வேண்டிய பெரிய பேரிகைகூட சம்பிரதாயத்தையொட்டி லேசாகச் சப்தித்ததேயொழிய குதூகலத்துடன் பெரிதாகச் சப்திக்கவில்லை. இளவலைக் கண்டதும் 'பராக்' சொல்லவேண்டிய பாராக்காரர்கள் பராக்கை மிக அமைதியுடன் சொன்னார்கள். சம்பிரதாயமாகத் தலையைத் தாழ்த்தினார்கள்.

எல்லோர் முகத்திலும் துக்கம் நிரம்பிக் கிடந்தது. சித்தூர் சோபை இழந்து கிடந்தது. உள்ள நிலையைக் கவனிக்க ஒரு நிமிடம் தன் புரவியை நிறுத்திய ஸங்கன் சிறிது நேரம் சித்தூர் ராஜவீதியை ஒரு முறை ஏறிட்டு நோக்கினான். தூரத்தே தெரிந்த அரண்மனையின் மீதிருந்த சிசோதயர்களின் கொடி, அரண்மனையில் படுத்திருந்த ராணாரேமல்லரின் இதயம் அதிகமாகப் படபடத்துக் கொண்டிருப்பதை வலியுறுத்த இஷ்டப்பட்டதுபோல்,

காற்றில் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. அதையும் பார்த்துச் சிலாதித்தனையும் பார்த்த ஸங்கன் துக்கத்தால் பெருமூச்சு விட்டான்.

அந்தப் பெருமூச்சைக் கவனித்த சிலாதித்தன் வேண்டுமென்றே குத்தலாகச் சொன்னான், ''துக்கம் சித்தூரை வளைத்துக் கிடக்கிறது. ஆகையால்தான் முடிசூட வரும் இளவலுக்கு வரவேற்பு சரியில்லை'' என்று.

''துக்கம் எதைக் குறிக்கிறது, சிலாதித்தா?'' என்று வினவினான் ஸங்கன்.

''மன்னர் இருக்கும் நிலையைக் குறிக்கிறது'' என்று பதில் சொன்னான் சிலாதித்தன்.

''இல்லை, இல்லை; மன்னர் இருக்கும் நிலையை அல்ல, மன்னர் இருந்த நிலையைக் குறிக்கிறது'' என்று திருத்திச் சொன்னான் ஸங்கன்.

சிலாதித்தன் கண்கள் வியப்புடன் ஸங்கனை நோக்கின. ''நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை'' என்றான்.

''எது விளங்கவில்லை?'' என்று கேட்டான் ஸங்கன்.

''மன்னர் மரணப்படுக்கையிலிருக்கிறார்...''

''ஆம்.''

''அதனால் மக்கள் துக்கத்துடன் இருக்கிறார்கள்.''

''அதுதான் தவறு, சிலாதித்தா! ஒருவர் மரணப் படுக்கையிலிருப்பதாலோ, மரணத்தையே அடைந்து விடுவதாலோ மக்கள் துக்கப்படுவதில்லை. அப்படித் துக்கப்படுவதானால், எத்தனையோ மன்னர்கள் இறந்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் இறந்தபோதோ நோய்வாய்ப்பட்ட போதோ மக்கள் துக்கப்பட்டதாக வரலாறு கூறவில்லை. சிலருக்குத்தான் அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கிறது.''

''அப்படியானால்...''

''இன்று மேவார் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதற்கு மன்னர் ஏற்கெனவே இருந்த நிலைதான் காரணம். நீதியுடன் அரசாண்டார். மக்களைத் தம் குழந்தைகள் போல நினைத்தார். தம் குடும்ப சுகதுக்கங்களையும் மக்கள் நலனுக்கு அடுத்தபடியாகவே நினைத்தார். அப்படியிருந்த மன்னர் போய்விடப் போகிறாரே என்று தான் மக்கள் வருந்துகிறார்கள். ஆகவே மன்னர்கள் மரிக்குந்தறுவாயில் மக்கள் துக்கப்படுகிறார்களென்றால், மன்னர்களின் அன்றைய நிலையல்ல காரணம்; மன்னர்கள் வாழ்க்கை வளமாக இருந்த காலத்தில் எந்த நிலையில் இருந்தார்கள் என்பதுதான் காரணம்'' என்று விளக்கிய லங்கன், மேற்கொண்டு சிலாதித்தன் பதிலுக்கோ கருத்துக்கோ காத்திராமல், நேராக அரண்மனையை நோக்கிப் புரவியை நடத்தினான். அரண்மனையை அடைந்ததும் புரவியிலிருந்து குதித்த லங்கன், சேணத்தைப் புரவிமீதே எறிந்து விட்டு, அக்கம் பக்கத்திலிருந்த வீரர்கள் ஈட்டிகளைத் தாழ்த்தி மரியாதை செய்ததைக்கூட கவனியாமல், நேராகத் தந்தையிருக்கும் அறைக்குள் சென்றான்.

சித்தூரைச் சூழ்ந்து கிடந்த துக்கத்துக்குப் பன்மடங்கு அதிகமான துக்க நிலையை அந்த அறையிலே கண்ட லங்கன், அரசன் பஞ்சணையை உடனே அணுகாமல் திறந்த பெருங்கதவுக்கருகில் சற்று நேரம் நின்று, அறையிலிருந்த நிலையைக் கவனித்தான். அரசன் பஞ்சணையின் இரு புறத்திலும் அரசனுடைய மனைவிகள் இருவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அரசன் விட்டுக்கொண்டிருந்த இறுதி மூச்சுக்கு இடைஞ்சல் என்ற காரணத்தால் அந்த அறையில் சாதாரணமாகக் கமழும் சாம்பிராணிப் புகையின்

அடையாளங்கூட எங்கும் காணோம். அரசன் மஞ்சத்தை விட்டு எட்ட இருந்த இரண்டு மூன்று பெரும் விளக்குகளின் சுடர்கள் கூட அரசனின் நிலையைக் கண்டு செயலிழந்தவைபோல் செங்குத்தாக நின்றன. பஞ்சணைக்குப் பக்கத்தில் சிறிது தள்ளி உட்கார்ந்திருந்த அரண்மனைப் பண்டிதர் அரசனுடைய தலைக்கு ஏதோ ஒத்தடம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அறையின் ஒரு மூலையில் தோழியர் சிலர், ராணிகள் இடக்கூடிய ஆணையைச் சிரமேற்கொள்ளத் தயாராயிருந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் ஒரு முறை ஆராய்ந்துவிட்ட லங்கன் சிங்க நடை நடந்து, அரசனின் பஞ்சணையை அடைந்து, தன் தாய் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டான். தாய்க்கு ஆறுதலாக அவள் கையையும் சிறிது தடவிக்கொடுத்தான். தாயின் கண்களில் நீர் ஆறாகச் சுரந்தது. ஆனால் தந்தையின் கண்களில் ஓர் ஆறுதலும் இதழ்களில் புன்முறுவலும் படர்ந்தன. மரணசமயத்திலும் தந்தை காட்டிய உறுதியால் லங்கன் எந்த வியப்பையும் அடையவில்லை. மேவார் ராஜ குடும்பத்தின் ரத்தத்தில் அந்தத் துணிவும் உறுதியும் ஊறியிருப்பதை லங்கன் அறிந்தேயிருந்தான். ஆகவே தாயின் கரத்தை விட்டுத் தந்தையின் கரத்தை எடுத்துத் தன் இருகைகளிலும் சிறைப்படுத்திக் கொண்டான்.

சிறைப்பட்ட அந்தக் கரம் பெரும் வீரன் ஒருவனின் கதையைச் சொல்லியது. ஆயுள் பூராவும் வாளைப் பிடித்ததால் தழும்பேறியிருந்த அந்தக்கரத்தின் முரட்டுத் தனத்தை அனுபவித்த லங்கன் முகத்தில் பெருமைக்குறி தாண்டவமாடியது. தந்தை மரணப்படுக்கையிலிருக்கிறார் என்பதை அந்தச் சில விநாடிகள் லங்கன் மறந்தான். தன்

தந்தை மகாவீரர் என்பதில் அவன் உள்ளமெங்கும் பெருமை குடிகொண்டது. ஸங்கன் முகத்தில் எழுந்த பெருமைக் குறியை ராணாரேமல்லரும் கவனிக்கத் தவறவில்லை. மகன் தன்னை முழுவதும் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறானென்பதால் ஏற்பட்ட உவகை உள்ளத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளவே, ராணாவின் மூச்சுக்கூட சற்று நிதானப்பட்டு வரத்தொடங்கியது. இருப்பினும், மிகுந்த சிரமப்பட்டு வைத்தியரை அப்புறம் செல்ல உத்தரவிட்டு, "சமயத்தில் வந்தாய், ஸங்கா" என்று வார்த்தைகளை மெல்ல உதிரவிட்டு, சாந்தி நிலவிய மூச்சொன்றையும் வெளியிட்டார்.

"தெரிந்திருந்தால் முன்பே வந்திருப்பேன்" என்றான் ஸங்கன்.

"அவசியமில்லை. வந்த சமயம் சரி. சாருணி தேவியின் ஆணை இப்படித்தான்" என்றார் ரேமல்லர், அத்தனை சிரமத்திலும் புன்முறுவல் செய்து.

"என்ன ஆணை, தந்தையே?"

"நீ மேவார் மன்னனாக முடி சூட வேண்டுமென்பது தேவியின் ஆணை. அது நடக்கவேண்டிய சமயத்தில் வந்தாய். அதுவும் தேவியின் கடாட்சம். நீ இருந்த இடத்தை அவள்தான் சுட்டிக்காட்டினாள்."

"அப்படியா!"

"ஆமாம், ஸங்கா! தபஸ்வினியை விசாரிக்கச் சொன்னேன். மஞ்சளாற்றங்கரைக்கு அருகில் எங்காவது இருப்பாய் என்று அவள் சொன்னாள். மஞ்சளாற்றங் கரைக்கு இப்பாலிருப்பது பிரமரர் குறுநிலம். அங்கு சமீப காலத்தில் கொள்ளைக்காரர்கள் வெற்றிகொள்ளப் பட்டார்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டேன். புரிந்து

கொண்டேன். பிரமரர் நாட்டுக்கருகிலுள்ள கொள்ளையர்கள் யாரென்று எனக்குத் தெரியும். அவர்களை வெற்றி கொள்ளத் திறனுள்ளவர்கள் ராஜபுதனத்தில் இருவர். ஒருவன் பிருத்வி, இன்னொருவன் நீ. பிருத்வி என்னுடனிருந்தான்..." மன்னன் சிரமத்தால் வார்த்தையை முடிக்காமல் விட்டான்.

தந்தையின் கூரிய அறிவை வியந்துகொண்ட ஸங்கன் மௌனம் சாதித்தான். ராணாவின் அடுத்த கேள்வி அவனைத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. "அது இருக்கட்டும், ஸங்கா! நாஹ்ராமக்ரோவிலிருந்து நீ ஏன் நேராக இங்கு வரவில்லை?" என்று கேட்டார் ராணா.

"நான் வந்தால் மீண்டும் சச்சரவு ஏற்பட்டிருக்கும்" என்றான் ஸங்கன்.

"பிருத்விக்கும் உனக்குமா?"

"ஆமாம்."

"தடுக்க நானில்லையா?"

"இல்லையென்று சொல்லவில்லை, தந்தையே. ஆனால், பிள்ளைகள் சச்சரவுகளைச் சமாளிக்கும் துர்பாக்கியத்தை உங்களுக்கு அளிக்க நான் இஷ்டப்படவில்லை. அரசுக்காகச் சகோதரனுடன் சண்டையிட்டுச் சரித்திரத்தில் சாசுவதமான அவப்பெயரைப் பெறவும் நானிஷ்டப்படவில்லை."

ரேமல்லர் முகத்தில் பெருமை பெரிதாகப் படர்ந்தது. ஆனால், அதைத்தொடர்ந்து வாயிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களில் கடுமையே இருந்தது.

"உன் இஷ்டத்தைப் பிரதானமாக வைத்தது தவறு, ஸங்கா" என்றார் ராணா.

''தந்தையே...''

''மறுத்துப் பேசாதே. நீ இளவரசனாக முடிசூட்டப்பட்டவன். உன் முதல் கடமை ராஜ்யத்துக்கு, மக்களுக்கு. உன் சகோதரனோ, நானோ, மற்ற எவரும் அப்புறந்தான். நீ இளவரசனாக உன் கடமையை நினைத்துப் பார்த்திருந்தால் நாட்டைவிட்டு ஓடியிருக்கமாட்டாய்.''

''ஆனால்...''

''ஆனால் என்பது எதுவுமில்லை. கடமைக்குப்பின், 'ஆனால்' கிடையாது. ஆரம்பமும் கடமைதான், இறுதியும் கடமைதான். போனது போகட்டும், ஸங்கா. இனியாவது உன் விருப்பு வெறுப்புகளை உதறிவிடு. ஏனென்றால், நான் போனதும் நீ முடிசூடுவாய்; முடிசூடியபின் நீ மேவாரின் மன்னன் என்பதை மட்டும் நினைப்பில் வைத்துக்கொள். நானிருக்கும்போது முடிசூடுவது சம்பிரதாயமல்ல, ஆனால் இதை அணியலாம். இந்தா'' என்று தம் கையிலிருந்த முத்திரை மோதிரத்தைக் கழற்றி ஸங்கன் விரலில் போட்ட ராணா, ''இன்று முதல் அதிகாரம் முழுவதும் உன்னுடையது, ஸங்கா. உன் முன்னோர்கள் பரிபாலித்தது போல் இந்த நாட்டைப் பரிபாலனம் செய். இன்று இரண்டு பிரமாணங்களைச் செய்ய வேண்டும். எடு உன் வாளை'' என்றார்.

ஸங்கன் மறதியாக உறைப்பக்கம் கையைக்கொண்டு போனான். பிறகு, சட்டென்று கையை இழுத்துக் கொண்டான். இரண்டையும் கவனிக்கத் தவறாத ராணா புன்முறுவல் செய்தார். பிறகு, தம்மை நோக்கிக் குனியும்படி ஸங்கனுக்குச் சைகை செய்தார். ஸங்கன் தலையை மெள்ளக் குனிந்தான். ராணா ரேமல்லர் சிறிது

சிரமப்பட்டுத் தலையைத் திருப்பித் தமது உதடுகளை ஸங்கன் காதுக்காகக் கொண்டு சென்றார். பிறகு, உதடுகள் உதிர்த்தன சொற்களை. ''யார் அவள் ஸங்கா?'' என்ற சொற்கள், மகிழ்ச்சியில் துளைந்து விளையாடி வந்தன.

''யாரைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்?'' என்று ஸங்கனும் மெதுவாகக் கேட்டான்.

''உன் வாளுக்கு மாலையிடப் போகிறவள்'' என்றார் ராணா.

ஸங்கன் திடுக்கிட்டான். தந்தைக்கு இந்த விஷயம் எப்படித் தெரிந்தது என்று சொல்லவொண்ணா வியப்பையும் அடைந்தான். ரேமல்லர் விளக்கினார். அவர் விளக்க விளக்க ஸங்கன் வியப்பு மேலும் விரிந்தது.

அத்தியாயம்-12

ஆணைகள் இரண்டு

வாளைஉறையிலிருந்து எடுக்கப்போய் திடீரெனக் கையை இழுத்துக்கொண்டதைத் தந்தை கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் கண்டுகொண்டதன்றி, வாள் உறையில் இல்லாத காரணத்தையும் நொடிப்பொழுதில் புரிந்து கொண்டு, ''யார் அவள் ஸங்கா? வாளுக்கு மாலை சூடப் போகும் அந்தப் பெண் யார்?'' என்று கேட்டதைக் கண்ட ஸங்கன், மரணப்படுக்கையிலிருந்த அந்த நேரத்திலும் ராணா ரேமல்லரின் மதி எத்தனை தெளிவுடனிருக்கிறதென்பதை எண்ணிப் பார்த்துப் பெரும் வியப்பை மட்டுமின்றி, ஓரளவு

சங்கடமும் எய்திச் சில விநாடிகள் தன் கண்ணை மன்னரின் கூரிய விழிகளின் தொடர்பிலிருந்து அகற்றிப் படுக்கையில் தாழ்த்தினான். அவன் சங்கடத்தை உணர்ந்துகொண்ட மன்னர் இதழ்களில் புன்னகை அரும்பியதல்லாமல் சிரமப்பட்டு வெளிவந்த அவருடைய சொற்களிலும் ஆனந்தம் நிரம்பிக் கிடந்தது. அத்தகைய உவகை நிரம்பிய குரலில் ரேமல்லர் மீண்டும் கேட்டார், ''யாரவள் ஸங்கா? யார் மேவாரின் அரியணையில் அமரப்போகிறவள்?'' என்று.

ஸங்கன் படுக்கையிலிருந்து தன் கண்ணை உயர்த்தவோ, மன்னர் கேட்ட கேள்விக்கு நேரிடையாகப் பதில் சொல்லவோ திறனில்லாத நிலையில் இருந்த படியால், அவன் சுற்றி வளைத்துப் பேச முற்பட்டு, ''தாங்களும் என் தாயும் இருக்கிற வரையில் மேவார் அரியணையில் யாரும் உட்காரப் போவதில்லை, தந்தையே'' என்றான்.

அதுவரை மகனுடன் பேசியதால் சிரமப்பட்ட ரேமல்லர், உடனே ஸங்கனுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் சிறிது இளைறினார். அவர் மூச்சு மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வெளிவந்தது. அதைக் கண்ட ஸங்கன், ''தந்தையே, நீங்கள் சற்று நிம்மதியுடன் கண்ணை மூடிப் படுங்கள். பேசுவதை நாளை பேசிக் கொள்ளலாம்'' என்று கூறி விட்டு எழுந்திருக்க முயன்றான். அவனை மீண்டும் உட்காரச் சொல்லிக் கையால் சைகை செய்த ரேமல்லர், சிறிது நேரம் மௌனமாகவே இருந்தார். பிறகு, தலையை லேசாகத் திருப்பித் தம்முடைய சேவிகளில் ஒருத்தியைப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையின் பொருளைப் புரிந்து கொண்ட ஸங்கனின் தாயார் எழுந்திருந்து, சற்று தூரத்தில்

மஞ்சத்திலிருந்த கிண்ணத்திலிருந்து பாலை எடுத்து வந்து, மன்னரின் வாயில் சிறிது ஊற்றினாள். அதற்குப் பின்னர் சில விநாடிகள் கண்களை மூடிப் பிறகு திறந்தார் ரேமல்லர். அப்படித் திறந்தபோது அவர் சிரமம் சிறிது தணிந்ததையும், மீண்டும் அவர் கண்களில் ஒளி துலங்குவதையும் ஸங்கன் கண்டான்.

ராணா, ஸங்கனின் கையை மீண்டும் தன் கையால் பற்றிக்கொண்டு வாய்திறந்து மெள்ளச் சொன்னார், ''பால் சிறிது சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறது, ஸங்கா! இனி நாம் பேசவேண்டியதையும் பேசி முடிக்கலாம்'' என்று.

''நாளை பேசிக்கொள்ளலாமே!'' என்று ஸங்கன் கெஞ்சினான்.

மன்னர் பதில் உறுதியுடன் வந்தது. ''ஸங்கா! நாளைக்கு நானிருப்பேனோ மாட்டேனோ, சொல்ல முடியாது. இன்று நான் சொல்லும் படிப்பினையைக் கேட்டுக்கொள். எந்தக் காரியத்தையும் நாளைக்கென்று ஒத்திப் போடாதே.''

''சரி தந்தையே'' என்றான் ஸங்கன், வேதனை நிறைந்த உள்ளத்துடன். இரும்பு நெஞ்சத்தின் விளைவாகத் தம் உணர்ச்சிகளையும் சிரமத்தையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு பேச முற்பட்ட தந்தையின் உறுதியைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம் அந்த வேதனையுடன் கலந்து கொண்டது.

ராணா ரேமல்லர் மீண்டும் சொன்னார்: ''ஸங்கா! நானும் உன் தாயும் இருக்கும்வரை மேவார் அரியணையில் யாரும் உட்காரப் போவதில்லை என்று சொன்னாய். உண்மை. ஆனால், நான் இன்றோ நாளையோ மறைந்து

விடுவேன். நான் போன பிறகு உன் தாயும் அரியணையில் உட்கார முடியாது. உன் பேச்சு பாசத்தின் விளைவு. பாசத்தை அறுத்துவிடு, ஸங்கா. எதிலும் அதிக பாசம் அரியணையில் உட்காருபவனுக்குக் கூடாது.''

''சரி தந்தையே!'' ஏதோ கிளிப்பிள்ளை பதில் சொல்வது போலச் சொன்னான் ஸங்கன், உணர்ச்சிகள் உள்ளத்தைப் பெரும் அலைகளாக வளைத்துக்கொண்ட காரணத்தால்.

''கவனமாகக் கேள், ஸங்கா! ராஜபுதனம் இன்று சின்னாபின்னப்பட்டுக் கிடக்கிறது. சிசோதயர்கள், ராதோர்கள், பட்டிகள், ஜாதர்கள், துவார்கள், பிரமரர்கள் எல்லோரும் கிளை கிளையாகப் பிரிந்து நிற்கிறார்கள். இந்தப் பல கிளைகளுக்கிடையே சதா சண்டையும் சச்சரவும் மலிந்து கிடக்கின்றன. இந்தச் சண்டைகள் நீடித்தால் ராஜபுதனம் அழிந்துவிடும். எங்கும் இஸ்லாம் கொடி பறக்கிறது; அது ராஜபுதனத்தை அழித்து விட்டால் ஸனாதன தர்மம் அழிந்துவிடும். ஸனாதன தர்மம் அழிந்துவிட்டால் ஹிந்து வர்க்கம் என்ற பெயர் அடியோடு அழிந்துவிடும்...'' என்று பேசிக்கொண்டு போன ரேமல்லர் சற்று பேச்சை நிறுத்தினார்.

மன்னருக்கு அந்த மரணப்படுக்கையிலும் ஏற்பட்ட ஆவேசத்தைக் கவனித்த ஸங்கன் பேராச்சரியமும் பெருமையும் அடைந்தான். அந்தப் பேராச்சரியத்தாலும் பெருமையாலும் ஏதும் பேச முடியாமல் மௌனமே சாதித்தான்.

ராணா ரேமல்லரே தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு மேலும் பேசத் தொடங்கி, ''ஹிந்து வர்க்கமும்

தர்மமும் அழியாமல் காக்கப்பட வேண்டுமானால் ராஜபுதனம் ஒன்றுபடவேண்டும். ராஜபுதனம் ஒன்றுபட வேண்டுமானால், பிரதான அரசான மேவார்தான் அதை ஒரு குடைக்கீழ் கொண்டுவர முடியும். அப்படி மேவாரின் குடைக்கீழ் அரசைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால், அந்த மேவார் அரியணையில் உட்காருபவன் வீரனாயிருந்தால் மட்டும் போதாது. நிதானஸ்தனாகவும் சகிப்புத்தன்மை உள்ளவனாகவும் இருக்கவேண்டும். அந்த இரண்டும் பிருத்வியிடம் இல்லை. ஆகையால்தான் அவன் மூத்தவனாயிருந்தும் அவனை விட்டுவிட்டு உன்னை இளவரசனாக்கினேன்'' என்றார்.

இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் வாளாவிருந்த ஸங்கனை நோக்கிய ரேமல்லர் மெள்ளப் புன்முறுவல் செய்தார். ''ஸங்கா! பிருத்வியிடம் உனக்குள்ள அன்பு எனக்குத் தெரியும். உனக்கு மண்ணாசை கிடையாது. பெண்ணாசை இல்லாது போயிருந்தால் மேவாரியின் கதி எப்படிப் போயிருக்குமோ?'' என்று முணுமுணுத்தார்.

அப்பொழுதுதான் குனிந்த தலையை ஸங்கன் நிமிர்த்தி, ''நான் பெண்ணாசை பிடித்தவனென்று நினைக்கிறீர்களா?'' என்று வினவினான்.

தலையணையில் ஒரு முறை தலையைத் திருப்பி மெள்ள நகைத்தார் மேவாரின் மன்னர், ''உன் வாளைக் கேள்'' என்று நகைச்சுவையும் சற்றுக் காட்டினார்.

ஸங்கன் மீண்டும் தலையைக் குனிந்துகொண்டான். ரேமல்லர் அன்பு வழியும் விழிகளை அவன் மீது நாட்டி, ''ஸங்கா! பிரமாணம் செய்ய நான் எடுக்கச் சொன்னவுடன்

நீ வாளை எடுக்கக் கையைக் கொண்டுபோய், அது இல்லாததால் திகைத்தபோதே புரிந்துகொண்டேன்'' என்று குரலிலும் அன்பு அமுதமாகப் பிரவாகிக்கச் சொன்னார்.

குனிந்த தலை நிமிராமலே கேட்டான் ஸங்கன், ''என்ன புரிந்துகொண்டீர்கள், தந்தையே?'' என்று.

''அது ஒரு பெண்ணிடம் போய்விட்டதென்று.''

''பெண்ணிடம் ஏன் போக வேண்டும்?''

''ராஜபுத்ரர் வழக்கம் உனக்குத் தெரியாது, ஸங்கா. மூன்று விஷயங்கள் பிறர் கைகளுக்கு மாற ராஜபுத்ரர்கள் சம்மதிக்க மாட்டார்கள். தன் குதிரை, மனைவி, வாள் இம்மூன்றையும் அவர்கள் உயிர் உடலிலிருக்கும்போது யாரும் பறிக்க முடியாது. நீ உயிருடன் வந்திருக்கிறாய். உன் வாள் உன்னிடமில்லை...''

''ஆகவே?''

''அதை யாரிடமோ கொடுத்திருக்கிறாய். வாளுக்கு மாலை சூடும் அவசியமிருந்தாலொழிய அது உறையிலிருந்து மறையாது. இதில் பெரும் ஊகம் ஏதுமில்லையே.''

மரணப் படுக்கையிலும் மன்னர் காரணங்களை எத்தனை கோவையாகச் சொல்கிறார் என்பதை எண்ணிப் பார்த்து வியந்த ஸங்கன், ''ஆம், தந்தையே! ஒரு பெண்ணிடந்தான் அதைக் கொடுத்து வந்திருக்கிறேன்'' என்றான், நிலத்தில் தன் ஒற்றைக் கண்ணை நாட்டி.

''யாரவள், ஸங்கா?'' என்று கேட்டார் மன்னர் ஆசையுடன்.

''பிரமரர் குல ராஜகுமாரி'' என்றான் ஸங்கன்.

''யார், கரம்சந்த்தின் மகளா?'' என்று கேட்டார் ரேமல்லர்.

''ஆம்.''

''பெயர்?''

''சொர்ணாதேவி!''

''அழகாயிருப்பாளா?''

''பெயருக்குத் தக்கபடி இருக்கிறாள்'' என்று இழுத்தான் ஸங்கன், சற்று வெட்கத்தினால்.

அவன் வெட்கத்தை உடைக்க உறுதியுடன் பேசினார் ரேமல்லர். ''வெட்கப்படாமல் சொல், ஸங்கா! தந்தையும் மகனும் பேசும் பேச்சல்ல இது. நீயும் நானும் சாதாரணப் பிரஜைகளாயிருந்தால் இந்தக் கேள்விகளை உன் தாயையோ அல்லது உன் நண்பர்களையோ விட்டுத்தான் விசாரித்திருப்பேன், ஆனால் நான் மன்னன்: நீ அரியணையில் உட்காரப் போகிறவன். ராஜபுதனத்தின் நலத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஏற்கப் போகிறவன். ஆகவே, வெட்கத்தை துறந்துவிடு. அதற்குப் பதில் கடமை உன் உணர்ச்சிகளை ஆட்கொள்ளட்டும்'' என்றார் கண்டிப்புடன்.

''சரி, தந்தையே'' என்று கூறிய ஸங்கன், ராணாவின் முகத்தை ஏறெடுத்து நோக்கினான்.

''சொர்ணாதேவி அழகாயிருக்கிறாளா?'' என்று கேட்டார் ராணா.

''இருக்கிறாள்.''

''அதைப்பற்றி அத்தனை கவலையில்லை எனக்கு. கம்பீரமாயிருப்பாளா, சொல்.''

''பிள்ளையாகப் பிறந்திருந்தால் இந்த மேவாரை ஆளக் கூடியவள்.''

''வாள் வித்தை?''

''வாள் சுழற்றுதலில் மட்டுமல்ல, வேலெறிவதிலும் நிகரற்றவள். வீரமகள்.''

''ரேமல்லரின் கூரிய கண்கள் ஸங்கன் கண்ணைச் சிறிது நேரம் சந்தித்தன. ''ஆம், ஸங்கா. அவள் மேவார் அரியணையில் உட்காரத் தகுந்தவள்தான்'' என்றார் கடைசியில்.

ஸங்கனின் ஒற்றைக்கண் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தது. ''எப்படித் தெரிந்துகொண்டீர்கள், தந்தையே?'' என்று கேட்ட அவன் குரலில் அந்த வியப்பு விரிந்து கிடந்தது.

''உனக்கு ஒரு கண்ணில்லை, ஸங்கா'' என்று, ஏதோ புதிதாக விஷயத்தைச் சொல்லுவதுபோல் ஆரம்பித்தார் ராணா.

''ஆம், தந்தையே'' என்று ஒப்புக்கொண்டான் ஸங்கன்.

''ஆகவே, உன் அழகுக்காக அவள் உன்னை விரும்பியிருக்க முடியாது.''

ஸங்கன் வாய் திறந்து பதில் சொல்லவில்லை. 'சரி' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் ஆட்டினான்.

மன்னர் விளக்கினார்; ''ஸங்கா! நீ அழகில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. உன் முகத்திலிருக்கும் கம்பீரக்களை ஒன்றே எனக்குப் போதும். ஆனால், சாதாரணப் பெண்கள்

கம்பீரத்தை மட்டும் விரும்பமாட்டார்கள். 'ஸர்வேந்த்ரியா ணாம் நயனம் பிரதானம்' என்பது பழமொழி. இந்திரியங்களுக்குள் கண் முக்கியம். அவற்றுள் ஒன்றை இழந்து கிடக்கும் உன்னை வேண்டுபவள் அழகுக்காக வேண்டியிருக்க முடியாது. உன் அரசுக்காகவும் விரும்பியிருக்க முடியாது. பிரமரர் நாட்டில் அரசுரிமையற்ற அநாதையாக இருந்திருக்கிறாய்! உன் குணங்களைக் கண்டுதான் உன்னை அவள் தேர்ந்தெடுத்திருக்க வேண்டும்'' என்ற ரேமல்லர், ''ஸங்கா! நீ புத்திசாலியென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் நீ கெட்டிக்காரன் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்!'' என்றும் ஆசை நிறைந்த கேலிப் பேச்சை உதிரவிட்டார். பிறகு, எதையோ நினைத்துக் கொண்டு, ''ஆம் ஸங்கா! இவள் தாராபாய் மாதிரி இருக்கமாட்டாளே'' என்று திடீரென்று கேட்டார், முகத்தில் கவலை படர.

''யாரது தாராபாய்?'' என்று வினவினான் ஸங்கன்.

''அவள்தான் பிருத்வியின் மனைவி.''

''ஏன், அவளுக்கென்ன?''

''தாராபாய் வீர ஸ்திரீ! சதா சண்டையில் பிரியமுள்ளவள். எப்பொழுதும் வில்லையும் அம்பையும் வாளையுந் தாங்கி, பிருத்வி போகுமிடங்களுக்கெல்லாம் அவளும் சென்று சண்டையிட்டு வந்தாள். அரண்மனையில் அவள் இருந்ததே கிடையாது. இவள்...''

''இவள் அரண்மனையை விட்டுக் கிளம்புவது கிடையாது. ஜலக்கிரீடை...'' என்று ஆரம்பித்த ஸங்கன், மஞ்சளாற்றை நினைத்துக்கொண்டு சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினான்.

ராணா ரேமல்லரின் யோசனைகள் வேறுதிசையில் ஓடிக் கொண்டிருந்தமையால், அவர் ஸங்கனின் சங்கடத்தைக் கவனிக்காமலேயே, ''ஜலக்கிரீடை, எப்பொழுதாவது கணவனுடன் வேட்டைக்குப் போவது இவை ராஜபுத்ர ஸ்திரீகளுக்கு இயற்கை. ஆனால் ஸங்கா, புருஷன் போல் சதா வெளியில் திரியும் ராணி மேவாருக்கு உதவாது. அந்தப்புரத்திலிருந்து கணவனை ஊக்குவிக்கும் ராணிதான் தேவை'' என்றார்.

''அத்தகைய வீட்டுப்பறவைதான் இவள்'' என்றான் ஸங்கன்.

''தாராபாயைப் போன்ற காட்டுப்பறவையைவிட இத்தகைய வீட்டுப்பறவைதான் தேவை'' என்ற ரேமல்லர், ''மிகவும் மகிழ்ச்சி, ஸங்கா! எனக்குப் பெரும் நிம்மதியை அளித்துவிட்டாய். இனி நீ இரண்டு பிரமாணங்களைச் செய்ய வேண்டும், இந்தா. என்வாளை எடுத்துக் கொள்'' என்று, பக்கத்திலிருந்த தமது பட்டாக்கத்தியைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

அந்தப் பட்டாக்கத்தியை உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸங்கன், தந்தைக்கு எதிரில் எழுந்து நின்றான்.

''ஸங்கா, முதல் ஆணை இது! உன் உயிருள்ளவரை நீ இஸ்லாமியரை ராஜபுதனத்துக்குள் நுழையவிடக் கூடாது'' என்றார் ஆவேசத்துடன்.

ஸங்கன் வாளை உயர்த்தி ஆணையிட்டான்.

''இரண்டாவது ஆணை. ஸங்கா, எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் நீ இப்பொழுதுள்ள தளபதியை அவன் ஸ்தானத்திலிருந்து மாற்றக்கூடாது'' என்றார் ராணா.

ஸங்கனுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. ''யாரை, சிலாதித்தனையா?'' என்று கேட்டான் ஸங்கன்.

''ஆம், ஸங்கா! இறக்குந்தறுவாயில் பிருத்வியின் கோரிக்கை அது. நானும் அதற்குச் சம்மதித்தேன். ஆகையால் நீயும் சம்மதிக்க வேண்டும்'' என்றார் ராணா.

ஸங்கனுக்குச் சம்மதமில்லை, சிலாதித்தனை அவன் என்றுமே நம்பியதில்லை. இருப்பினும் மரணப் படுக்கை யிலிருந்து தன் தந்தை கேட்டபடி பிரமாணம் செய்தான்.

ராணா ரேமல்லர் நிம்மதியுடன் பஞ்சணையில் புரண்டார். நீண்ட நேரம் பேசியதன் விளைவாக அவர் மூச்சு மிகவும் சிரமப்பட்டு வரத்தொடங்கியது. பக்கத்திலிருந்த ராணிகள் அவர் பணிவிடைக்கு விரைந்தனர். ''ஸங்கா, நீ சென்று உடைகளை மாற்றிக்கொள்'' என்று அவன் தாய் உத்தரவிட்டாள்.

பலதரப்பட்ட உணர்ச்சிகளுடன் அந்த அறையை விட்டகன்ற ஸங்கன், தனக்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த அறைக்குள் சென்று, உடைகளைக் களைந்து, வேறு உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு, அங்கிருந்த பஞ்சணையில் அமர்ந்து, தந்தையிட்ட ஆணைகளை எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தான். முதல் ஆணை அவன் மனத்துக்குப் பிடித்தது தான். இரண்டாவது ஆணை அவன் விரும்பாதது. இருப்பினும், அரசர்கள் இனிப்புடன் கசப்பையும் அனுபவிக்க வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்தான்.

அவன் வாழ்வு பூராவையும் அந்த இரண்டு ஆணைகளும் பாதித்தன. இனிப்புடன் கசப்பும் கலந்தே

பூண்டன அவன் வாழ்வில். அந்தக் கசப்பின் முதல் கருவியாக உருவெடுத்தான் சிலாதித்தன். அரசர் முன்பு இளவரசன் இட்ட ஆணையைக் கேட்ட அவன், உள்ளூறக் குதூகலித்தான். ஆனால், அந்தக் குதூகலத்தை வெளிக்கு மட்டும் காட்டவில்லை. காலம் வரட்டும் எனக் காத்திருந்தான்.

அத்தியாயம்-13

பரிகாரம்

சாலிவாஹன சகாப்தம் 1565-ஆம் வருஷத்தில், அதாவது கி.பி.1509-வது வருஷத்தில் ராணா ஸங்கன் அரியணையில் ஏறினான். மேவார் முழுவதுமே மணக்கோலம் பூண்டது. மகாவீரனும் நிதானஸ்தனுமான ஸங்கன், மேவாரின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து விட்டதால், ராஜபுதனத்துக்கு விடிமோட்சம் இருக்குமென்று கருதியதன் விளைவாக ராஜபுதனம் முழுவதிலும் குதூகலம் நிரம்பி நின்றது. ஆனால், ராணா ஸங்கன் மட்டும் மனத்தில் எந்தவித சந்துஷ்டியுமில்லாமலே இருந்தான். மகிழ்ச்சிக்கு வேண்டிய நிலை பலமாக அவனைச் சூழ்ந்துதான் கிடந்தது. ஆனால் அது சூழ்நிலையாகவே நின்று விட்டதேயொழிய அவன் இதயத்துக்குள் புகும் சக்தியை அறவே இழந்து கிடந்தது.

ராணா ரேமல்லர், ஸங்கன் தலைநகர் திரும்பிய மூன்றாவது நாள் மண்ணுலகை நீத்ததால் பதின்மூன்று நாள்கள் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்த சிக்கார், பதினான்காவது

நாள் கூம்பிக்கிடந்த மலர் திடீரென விகசித்து விட்டது போல், முகமலர்ந்து இன்பக் கோலம் பூண்டது. எங்கும் கோலாகலத்தின் அரவமும் கேளிக்கைக் கூச்சல்களும் வானைப் பிளந்து கொண்டிருந்தன. அன்று மறுநாள் நடந்த மகுடாபிஷேகத்தின் போது ராஜபுதனத்தின் சுமார் எட்டுக் கிளை மன்னர்களின் வாட்கள் ஸங்கன் கால்களை நோக்கித் தாழ்ந்தன. அன்றே பிரமரர் நாட்டிலிருந்து, மங்கல நாண் கழுத்தில் துலங்க வந்த சொர்ணாதேவியின் விசால விழிகளும் நாணத்தாலும் இன்பத்தாலும் நிலத்தை நோக்கித் தாழ்ந்தன.

காதலி பட்டமகிஷியாகப் பக்கத்தில் வீற்றிருக்க, ராஜபுதனத்தின் பெருங்குடி வீரர்கள் வாட்களைக் காலில் தாழ்த்தி எங்கும் ஜெயவிஜயீபவ சப்தங்கள் வானைப் பிளக்க எழுப்பிய குரல்கள் சாதாரணமாக ஸங்கனுக்கு மகிழ்ச்சியைத்தான் அளித்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அவை அவன் மனத்தில் மகிழ்ச்சியை விளைவிக்காதது மட்டுமல்ல; இத்தனை மகிழ்ச்சி ஒலியுடனும் ஏதோ அபஸ்வரம் ஊடுருவுவது போன்ற பிரமை அவன் மனத்தில் எழுந்து கொண்டிருந்தது. ஆகவே, மகுடம் சூடி சுமார் இருபது நாட்களுக்குப் பிறகு, உப்பரிகையில் ஏறி நின்று சித்தூரை நோக்கித் தனது ஒற்றைக்கண்ணை உலாவவிட்ட ஸங்கன் மனத்தில் விவரிக்க இயலாத வேதனையே நிறைந்து கிடந்தது.

அப்பொழுது இராக்காலம். வெண்ணிலவு எங்கும் பரந்து கிடந்தது. அந்த வெண்ணிலவு தொட்டதால் தூரத்தே தெரிந்த பவானி மாதாவின் கோயிலின் தங்கக் கலசமும் தங்கமும் வைரமும் கலந்தது போல் பக்கொளியொன்றைப்

பரப்பி நின்றது. எங்கும் கண்ணுக்கு விருந்தாக இருந்தது நகரத்தின் தோற்றம். நகரத்தின் நந்தவனங்களிலிருந்த நறுமலர்களின் இன்ப மணமும் காற்றில் மிதந்து வந்தது. அவற்றைத் தொடர்ந்து வருபவள் போல் ராணி சொர்ணாதேவியும் உப்பரிகை மீது ஏறிவந்து, ஸங்கனுக்கு வெகு அருகில் நின்றாள். அப்படி வந்தவளை ஸங்கன் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை, அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள். 'என் பாத அணிகளின் சப்தங்கள் கூட கலைக்க முடியாத அத்தனை ஆழ்ந்த சிந்தனை எதற்கு?' என்று தனக்குள் எண்ணிய சொர்ணா தேவி அவன் தோள் மீது மெள்ள ஒரு கையை வைத்தாள். அப்பொழுதுதான் ராணாவுக்குச் சுரணை வந்திருக்க வேண்டும். ஏதோ தூக்கிவாரிப் போட்டது போல திரும்பி, ''யார் சொர்ணாவா?'' என்று கேட்டான் ஸங்கன்.

''ஏன், இப்படி கையை வைக்கக் கூடிய உரிமையுள்ளவர்கள் வேறு யாராவது ராணாவுக்கு ஏற்பட்டு விட்டார்களா அதற்குள்?'' என்று கேட்ட சொர்ணாதேவி கலகலவென நகைத்தாள்.

அந்த நகைப்பு சற்றே பழைய நினைவுகளைக் கலைத்து விட்டதால் அவளை நோக்கித் திரும்பித் தன் இரு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்ட ஸங்கன், ''சொர்ணா!'' என்று குரலில் இன்பம் சொட்ட அழைத்தான்.

''ஏன்?'' ஒற்றைச் சொல்லைத்தான் அவள் பதில் கேள்வியாக வீசினாள். ஆனால், அதை எழுப்பிய குரலில் இன்பக் கதைகள் பல புதைந்து கிடந்தன.

''நீ இன்னும் தூங்கவில்லையா?'' என்று கேட்ட ஸங்கன், அவள் தலையை உயர்த்தி, விழிகளைத் தன் ஒற்றைக் கண்ணால் ஆராய்ந்தான்.

அவள் கண்கள் அந்த வீரன் முகத்தில் தைரியத்துடன் புதைந்தன. ஏதோ பலப்பல அழைப்புகளையும் விடுத்தன. வாய் மட்டும் சொல்லியது, ''இல்லை'' என்ற ஒரு வார்த்தையை.

''ஏன்?''

''தூங்கக் கூடாது என்று சாஸ்திரம்.''

''அதற்கும் சாஸ்திரம் இருக்கிறதா?''

''ஆகா! இருக்கிறது.''

''இரவில் தூங்கக் கூடாதென்றா?''

''ஆமாம்.''

''எல்லோருமா?''

''இல்லை; பெண்களுக்கு மட்டும்.''

''அதென்ன சாஸ்திரமாம்?''

''கற்புடைய பெண்கள் கணவன் உறங்கிய பின்பு, உறங்கி, அவன் எழுந்திருக்கும் முன்பு எழுந்திருக்க வேண்டும்.''

''அப்படியானால்...?''

''நீங்கள் உறங்கவில்லை, ஆகவே நானும் உறங்கவில்லை.''

''நான் இரவு பூராவும் உறங்காமலே இருப்பேன்.''

''அது என்னாலும் முடியும்.''

சொர்ணாவின் பதில் திட்டவட்டமாக வந்தது. சுற்றிலுமிருந்த நிலவும், அணைப்பில் நின்ற சொர்ணாவின் அழகிய உடலும், மெள்ள மெள்ள ராணாவின் இதயத்திலிருந்த வேதனையை இறக்க முற்பட்டன. இருப்பினும் லங்கன் சொன்னான், ''சொர்ணா, நீ பள்ளியறைக்குப்போ. என் மனம் துன்பக் கடலில் மூழ்கியிருக்கிறது'' என்று.

சொர்ணா அவன் மார்பில் நன்றாகச் சாய்ந்து கொண்டாள். ''அந்தப் பழைய விஷயந்தானே?'' என்று கேட்டாள்.

''ஆம், அதேதான், சொர்ணா'' என்று பதில் சொன்னான்.

''அது நடந்து மாதம் ஒன்றுக்குமேல் ஆகிவிட்டதே'' என்றாள்.

''மாதமென்ன, வருஷம் ஒன்றானாலும் இதயம் அதை மறக்காது, சொர்ணா. தந்தைக்கு நான் செய்து கொடுத்த இரண்டாவது சத்தியம் ராஜபுதனத்துக்குப் பெரும் கேட்டை விளைவிக்குமென்று என் உள்ளத்திலே ஏதோ சொல்கிறது. வாளின்மேல் இட்ட ஆணைப்படி சிலாதித்தனை எனது தளபதியாக்கிவிட்டேன். ஆனால் அவன் அந்தரங்க சுத்தியில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அவனை நம்பாதே என்று ஏதோ ஒன்று உள்ளே கூறிக் கொண்டிருக்கிறது'' என்று சொன்ன லங்கன், துன்பத்தால் பெருமூச்சு விட்டான்.

சொர்ணாவின் கரங்கள் லங்கனை நன்றாக இறுகத் தழுவின. ''மகாவீரரான தாங்கள், பலரை ஒரே சமயத்தில் எதிர்த்துப் போரிட்டு மடியச் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்த தாங்கள், கேவலம், ஒரு மனிதனை எண்ணி இதயத்தைப் புண்ணாக்கிக் கொள்ளலாமா?'' என்று கேட்டாள்.

லங்கன் அவள் பிணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு உப்பரிகையில் சற்று உலாவினான். பிறகு, அவளுக்கு முன் வந்து நின்று, ''இதயத்தை நானாகப் புண்ணாக்கவில்லை. திரும்பத் திரும்ப அதுவே அந்த இரண்டாவது ஆணையை நினைவூட்டுகிறது. 'எப்படி ஆணையிட்டாய்?' என்று இதயத்தின் ஒரு பாகம் விசாரிக்கிறது. இன்னொரு பாகம் 'மெள்ள அவனை உதறிவிடு' என்று யோசனை கூறுகிறது. என் இதயம் இரண்டாகப் பிரிந்து கிடக்கிறது'' என்றான்.

சொர்ணாதேவி அவனை நன்றாக ஏறெடுத்து நோக்கினாள். ''மகாராணா! இதயராணி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் இதய வேதனைக்கு மருந்தாவது உண்டு. ஆனால், உங்கள் வேதனைக்கு மருந்து நானும் அல்ல. இதைத் தீர்மானிக்க வழி ஒன்றுதானிருக்கிறது'' என்று மெள்ளச் சொன்னாள்.

''என்ன வழி?'' என்று ஆவலுடன் கேட்டான் லங்கன்.

''உபாயம் இருக்குமிடத்திற்குப் போகவேண்டும்.''

''அந்த இடம் எது?''

''மனிதன் மனம் அல்லற்படும்போது அதற்குச் சாந்தியளிப்பது தேவாலயம் ஒன்றுதான்.''

''பவானி ஆலயத்திற்குத்தானே, அங்கு தினமும் நான் போய் வருகிறேன்.''

''அங்கல்ல.''

''வேறெங்கு''

''சாருணீதேவியின் ஆலயத்திற்கு.''

மிகவும் நிதானத்துடனும் உறுதியுடனும் அந்த யோசனையைச் சொன்னாள் சொர்ணாதேவி. ஸங்கனுடைய ஒற்றைக்கண்ணில் ஆச்சரியம் தோன்றியது. ''ஆமாம், சொர்ணா! எனக்கு ஏனோ இந்த யோசனை தோன்ற வில்லை. எனது இரண்டாவது ஆணைக்கு தபஸ் வினியையே விளக்கம் கேட்கலாம்'' என்றான் ஸங்கன், துடிப்புடன்.

''அங்குதான் தங்களுக்குச் சரியான விடை கிடைக்கும். தங்களுக்குத்தான் அரியணை கிடைக்குமென்று தபஸ்வினிதானே சொன்னாள்'' என்றாள் சொர்ணா...!

''ஆமாம், சொர்ணா!''

''அதைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னவள், அரியணை ஏறியதும் ஏற்படும் சிக்கல்களுக்கும் பரிகாரம் சொல்லலா மல்லவா?''

''சொல்லலாம், சொல்லலாம்'' என்று குதூகலப் பட்டான் ஸங்கன். அந்த குதூகலத்தால் அப்படியே சொர்ணாதேவியைக் கட்டிப்பிடித்து, ஒரு குழந்தையைத் தூக்குவதுபோல் தூக்கி, ''சொர்ணா! நீ ஏன் எனக்கு மந்திரியாக வரக்கூடாது?'' என்று கேட்டான்.

''அந்த உத்தியோகமும் மனைவிக்கு உண்டென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது'' என்று சிரித்தாள் சொர்ணா தேவி.

அவள் சிரிப்பு, இதயத்தின் வேதனையை அடியோடு துடைக்கவே, அவளைக் கைகளில் தாங்கிய வண்ணம் உப்பரிகையிலிருந்து இறங்கினான் ஸங்கன்.

''ஐயோ! விடுங்கள், மகாராஜா! சேடிகள் பார்த்தால் பரிகாசம் செய்வார்கள்'' என்று அவன் கரங்களில் தத்தளித்தாள் சொர்ணாதேவி. அதைச் சிறிதும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், அவளைத் தூக்கியவண்ணமே பள்ளியறைக்குள் நுழைந்த ஸங்கன், அவளை முரட்டுத் தனமாக பஞ்சணையில் எறிந்து தானும் மலரணையில் புரண்டான். நாழிகைகள் ஓடின.

மறுநாட்காலையே ஸங்கன் தன் ராணியுடன் நாஹ்ரா மக்ரோவுக்குப் புறப்பட்டு, முதன்முறை போலவே மாலை வேளையில் நாஹ்ராமக்ரோவை அடைந்து, சாருணீ தேவியின் ஆலயத்தில் பிரவேசித்தான். அன்று தபஸ்வினி முதல் தினம்போல் கோவில் வாயிலில் நின்றிருக்கவில்லை. உள்ளே தேவியின் திருவுருவத்தினடியில் கண்களை மூடிய வண்ணம் தியானத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள். சொர்ணாதேவி சாருணீதேவியின் உருவத்தையும் பார்த்து தபஸ்வினியின் தெய்வக்களை சொட்டும் முகத்தையும் பார்த்தாள். அந்தத் தேவாலயத்தின் சூழ்நிலை பயத்தையும் பக்தியையும் ஒருங்கே விளைவித்தன, அந்தப் பயத்திலும் பக்தியிலும் ஓர் இன்ப நினைப்பும் ஊடுருவி நின்றது.

'தேவிதானே மஞ்சளாற்றங்கரைக்கு வரும்படி இவரைப் பணித்தாள்? இல்லாவிட்டால் இவர் எனக்குக் கிடைப்பாரா?'' என்று, நன்றியும் இன்பமும் கலந்த பார்வையை தபஸ்வினி மீதும், தேவியின் திருவுருவத்தின்

மீதும் வீசி, கீழே மண்டியிட்டு இருவரையும் வணங்கவும் செய்தாள்.

ஸங்கனும் வணங்கினான். வணங்கிய நிலையிலேயே இருக்கும்படி சொர்ணாதேவிக்கும் கட்டளையிட்டான். நீண்ட நேரம் தலைதாழ்த்திய நிலையில் கீழேயிருந்த அவ்விருவரையும் கண்விழித்துப் பார்த்த தபஸ்வினியின் இதழ்களில் இளநகை அரும்பியது. அவள் மெள்ளச் சொற்களை உதிரவிட்டு, ''மஞ்சளாற்றங்கரை பலனளித் திருக்கிறது, ஸங்கா! ராஜ்யமும் கிடைத்தது, ராணியும் கிடைத்தாள்'' என்றாள்.

''எல்லாம் தங்கள் அருள் தாயே'' என்றான் ஸங்கன்.

''என் அருளல்ல, ஸங்கா! தேவியின் அருள்'' என்று அழுத்திச் சொன்னாள் தபஸ்வினி.

''இருப்பினும் தங்கள் மூலந்தானே தேவி பேசுகிறாள்'' என்றான் ஸங்கன்.

''தவம் செய்தால் உன் வாயினாலும் பேசுவாள், ஸங்கா. மனத்தில் சாந்தியும் சந்துஷ்டியுமிருந்தால் உன் நாவிலும் தேவி தோன்றுவாள்'' என்றாள் தபஸ்வினி.

''அந்த இரண்டுமில்லையே தாயே'' என்றான் ஸங்கன்.

''விதி உனக்கு அரசு, பதவி, புகழ் அனைத்தையும் அளிக்கும், ஸங்கா. ஆனால், சாந்தியை அளிக்காது'' என்று திட்டமாக அறிவித்தாள் தபஸ்வினி.

''ஏன் தாயே?''

''நீ முதன் முதலாக இங்கு வந்த அன்று, நீதான் மேவாரின் ராணா என்பதை நிர்ணயித்தாள். அது மட்டுமல்ல, உன் அரசபீடம் உனக்குப் பெருந்தொல்லை என்றும் அன்று இங்கு நடந்த நிகழ்ச்சிகளால் நிரூபிக்கப் பட்டது. உன் சகோதரர்கள் உன்னைக் கொல்லப் பார்த்தார்கள். ஆகவே, நீ மகா பலமுள்ள அரசனாயிருக்கும் போது உனக்குப் பக்கத்தில் சத்துரு ஒருவன் இருப்பான் என்பது மட்டும் தீர்மானமாயிற்று.''

''இருக்கிறான், தாயே. ஆனால்...''

''அவனை நீக்க உன்னால் முடியாது. ஒரு சத்தியம் உன்னைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ஆனால், அதற்கும் ஒரு பரிகாரம் இருக்கிறது.''

''என்ன ப்ரிகாரம், தாயே?'' ஸங்கன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

''தேவி உனக்கு மஞ்சள் பாதுகாப்பு அளித்திருக் கிறாள். ஆகவே, தேவியின் மஞ்சள் உன் நெற்றியிலிருக்கும் வரை, நீ மஞ்சளாற்றைக் கடந்து அப்புறம் செல்லாதவரை உன்னை யாரும் அடக்க முடியாது'' என்றாள் தபஸ்வினி.

ஸங்கன் இதயத்தில் மீண்டும் நம்பிக்கை புகுந்தது. தபஸ்வினி கொடுத்த தேவியின் மஞ்சள் காப்பை நிரம்ப வாங்கிக்கொண்டு சொர்ணாதேவியுடன் தலைநகர் திரும்பிய ஸங்கன், அன்று முதல் கவலையை விட்டான். அடுத்த ஐந்து வருஷங்களில் ராஜபுதனத்தில் பெரும் சாகச செயல்களை ஸங்கன் புரிந்தான். பல்வேறு ராஜபுத்ர குறுநில மன்னர்கள் மேவாரின் குடைக்கீழ் வந்தனர். அந்த ஐந்து

வருஷமும் சிலாதித்தன் ராணாவின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அதில் முக்கியமாக ஒரு விஷயத்தைக் கவனிக்க அவன் தவறவில்லை. மேவார் வம்ச மன்னர்கள் பவானி கோவிலின் குங்குமத்தை இட்டுத்தான் அரியணையில் அமர்ந்து ஆட்சி புரிவார்கள். ஆனால், ஸங்கன் அரியணையில் அமர்ந்தபோதும், மற்ற நேரங்களிலும் நெற்றியில் மட்டும் மஞ்சள் திலகமொன்று பளிச்சிட்டதைக் கண்ட சிலாதித்தன், அதன் காரணத்தை அறிய முயன்றான். அரண்மனைச் சேடிகளுடன் பேசி, மெள்ள அந்த உள்ளரங்கத்தையும் அறிந்துகொண்டான். ராணாவை அழிக்க வேண்டுமானால் மஞ்சளாற்றங் கரையைக் கடக்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற உண்மை சிலாதித்தனுக்கு மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. சாருணீதேவியளித்த அந்த மஞ்சள் பாதுகாப்பைத் துறக்கும் மார்க்கம் எது என்று எண்ணிப் பார்த்தான். பல வருஷங்கள் விடை கிடைக்கவில்லை. விடை கிடைத்த பின்பு அதை உபயோகிக்கவும், நாட்டை நாசமாக்கவும் அந்தப் பாதகன் தவறவில்லை.

அத்தியாயம்-14

பியானா

"ராஜ்ய விஸ்தரிப்பும் புகழும் உனக்குக் கிட்டும். ஆனால், மனச்சாந்தி மட்டும் கிட்டாது" என்று சாருணீதேவி ஆலயத்தின் தபஸ்வினி சொன்னது, ராணா ஸங்கன் வாழ்வில் திட்டவட்டமாகப் பலித்துக்கொண்டிருந்தது. வருஷங்கள் பல ஓடின. அவை ஓடின வேகத்தில் மேவாரின் பலமும் செல்வாக்கும் நாற்றிசையிலும் விரிவடைந்தன. சதா எதற்கெடுத்தாலும் பொறாமையையும் பூசல்களையும் விளைவித்து ஒன்றையொன்று அழித்துக் கொண்டிருந்த ராஜபுதனத்தின் கிளைகள் எல்லாமே ஸங்கன் ஆணைக்குக் காலக்கிரமத்தில் கீழ்ப்படிந்தன. என்றுமில்லாத ஒற்றுமை ராஜபுதனத்தில் ஸங்கன் ஆட்சியில் ஏற்பட்டதைக் கண்டு டில்லியிலிருந்த லோடி வம்சத்து நவாப் இப்ராஹீம் பெரிதும் பயம் கொண்டான். ராஜபுத்ரர்களை நினைத்தபோதெல்லாம் தாக்கிப் பெரும் சேதம் விளைவித்து வந்த டில்லிப் பேரரசு மெள்ள மெள்ளக் கலைந்து, சிறுசிறு குட்டி அரசுகளாகப் பிரிந்து கொண்டிருந்தது. லோடி வம்சத்தின் தனி ஆட்சி வெகு துரிதத்தில் பலஹீனப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கவனிக்கத் தவறாத டில்லி நவாப் இப்ராஹீம், ஸங்கனுடைய ஆதிக்கத்தை ராஜபுதனத்தில் வெகு சீக்கிரத்தில் உடைக்காவிட்டால் ஏற்கெனவே எங்கும் துழாவிவரும் அவன் வலுவான கரம், டில்லியையும் தொடத் தயங்காது எனப் புரிந்துகொண்டான். ஆகவே, அதற்கான [illegible]

இப்ராஹீம் லோடியின் முயற்சி அத்தனை எளிதில் பலன் தருவதற்கான மார்க்கம் துலங்கவில்லை. ஸங்கனின் ராஜ தந்திரத்தாலும், சிசோதயர்களின் இளைக்குடி வீரர்களிடம் அவன் காட்டிய தயையாலும் யுத்தங்களில் சென்றபோதெல்லாம் போரில் முன்னணியில் நின்று பெருங்காயங்களைப் பெற்று உடல் பூராவும் தழும்பு களுடன் விளங்கிய காரணத்தாலும் ராஜபுதனம் பூராவும் அந்த மகா வீரனுக்குத் தலை தாழ்த்தியது. ''ராணா யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டால் அவனைச் சூழ்ந்து 80,000 குதிரை வீரர்களும் முடிசூடிய ஏழு மன்னர்களும் ஒன்பது 'ரால்'களும் ராவுல், ராவுத் முதலிய வர்க்கங்களின் 104 தலைவர்களும், 5,000 போர் யானைகளும் சென்றன'' என்று சரித்திரம் கூறுகிறது.

இத்தகைய பெரும்படையை, ராணா ஸங்கனே நேரில் அணிவகுத்து இஸ்லாமியப் படைகளை வேரறுக்கத் திட்டமிட்டான். இப்ராஹீம் லோடியும் மால்வா நவாபும் தங்கள் படைகளை அலை அலையாக ராஜபுதனத்தின் மேல் ஏவினார்கள். பதினேழு யுத்தங்கள் நடந்தன. பதினேழு யுத்தங்களிலும் ஸங்கன் இஸ்லாமியப் படைகளை ராஜபுதனத்துக்குள் நுழைய முடியாதபடி முறியடித்து விரட்டினான். பதினேழாவது யுத்தத்தோடு மால்வா நவாப் மாண்டார். ஆனால், இப்ராஹீம் லோடி மாளவில்லை. மனம் மட்டும் தளர்ந்திருந்தான். எப்படியும் கடைசியாக ஒரு கை பார்த்துவிடுவதென்ற தீர்மானத்தில் மஞ்சளாற்றங் கரையிலிருந்த பியானா என்ற நகரத்தை நோக்கிப் பெரும்படையுடன் வந்தான் இப்ராஹீம் லோடி. இதைக் கேட்டதும் ராணா ஸங்கனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

'இப்ராஹீம் லோடி எதற்காகப் பியானாவைத் தாக்க உத்தேசிக்கிறான்? இது யார் யோசனையாயிருக்கும்?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். பிறகு, அந்தப் புரத்தில் சொர்ணாதேவியிடமும் கேட்டான். அவளுக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லாததால் சட்டென்று பதில் சொன்னாள், ''கண்டிப்பாகச் சிலாதித்தன் யோசனையாகத் தானிருக்கும்'' என்று.

அந்தப்புரத்தின் கட்டிலுக்கெதிரே உலாவிய ஸங்கன், அவளை உற்றுநோக்கி, ''சொர்ணா, சிலாதித்தன் என் மனச்சாந்தியைக் குலைக்கும் எமன் என்பதும் உண்மை. வஞ்சகன் என்பதும் உண்மை. என்னிடம் பகைமை யுள்ளவன் என்பதும் உண்மை. ஆனால், அவனும் ராஜபுத்ரன் என்பதை மறந்துவிடாதே'' என்று கூறினான்.

''அதை நான் மறக்கவில்லை, பிரபு'' என்றாள் சொர்ணாதேவி.

''எதிரிக்கு யோசனை சொல்லும் அளவுக்கு, நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கும் அளவுக்கு எந்த ராஜபுத்ரனும் இழிவடையமாட்டான், சொர்ணா!'' என்று ஸங்கன் மீண்டும் அழுத்திச் சொன்னான்.

''அத்தனை நிச்சயமா உங்களுக்கு?'' சொர்ணாவின் கேள்வியில் கேலி இருந்தது.

''அந்த நிச்சயம் உனக்கில்லையா, சொர்ணா?'' என்று வினவினான் ஸங்கன்.

''இல்லை.''

''காரணம்?''

''மனிதனுடைய புத்தி விகாரத்தில் எனக்குள்ள நிச்சயம்.''

''விளங்கச் சொல்.''

''எப்பேர்ப்பட்ட உயர்குடியிலும் ஓர் இழிமகன் பிறப்பதுண்டு. இதற்கு அத்தாட்சிகள் மனித சரித்திரத்தில் அனந்தம்.''

''இருக்கலாம், சொர்ணா. ஆனால், ராஜபுதனத்தில் பிறந்தவன் சிலாதித்தன். அதுவும் சாதாரண வம்சத்திலல்ல, பரம்பரை பரம்பரையாக மேவார் அரியணையைக் காத்து நின்றுள்ள துவார் வம்சத்தில், ராய்சீன் தலைவன். இப்பொழுது என் படைத்தலைவன். அவன் என்னை அழித்து வாழலாம். ஆனால் ராஜபுதனத்தை அழித்து வாழ முடியாது'' என்று உறுதி நிரம்பிய குரலில் கூறினான் ஸங்கன்.

சொர்ணாதேவி இதற்கு உடனே பதில் சொல்லவில்லை. பஞ்சணையின் ஓரத்தில் நன்றாகத் தள்ளி உட்கார்ந்து, ஸங்கனையும் பக்கத்தில் உட்காரும்படி கண்ணால் சைகை செய்தாள். அவள் கண்ணாணையை என்றும் மறுக்காத ஸங்கன், அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ள, இடக்கையைத் தனக்குள் சிறைப்படுத்திக் கொண்ட சொர்ணா, ''மஹாராஜா! தங்கள் படைத் தலைவரிடம் தங்களுக்கு நம்பிக்கை பலமாயிருக்கலாம். ஆனால், மஞ்சளாற்றங் கரையை உங்கள் நாட்டு எல்லையாக, அதாவது நீங்கள் தாண்டக்கூடாத எல்லையாக சாருணீதேவி வகுத்திருக்கிறாளல்லவா?'' என்று மெள்ளக் கேட்டாள்.

''ஆம், சொர்ணா.''

''இந்த மர்மம் யாருக்குத் தெரியும்?''

''தபஸ்வினிக்குத் தெரியும், உனக்குத் தெரியும், எனக்குத் தெரியும்.''

''அவ்வளவுதானா?''

''ஆம்.''

''இல்லை, மகாராஜா! நமது சேடிகளுக்கும் தெரியும்.''

''எப்படித் தெரியும்?''

''எப்படித் தெரியுமோ, எனக்குத் தெரியாது, மகாராஜா! ஆனால் ஒரு நாள் நீங்கள் கொலு மண்டபத்துக்குச் செல்லும்போது திலகமிட திலகம் கொண்டுவரச் சேடியை அனுப்பினேன்...''

''உம்.''

''அவள் என் தந்தப் பேழையிலிருந்து சாருணீ தேவியின் மஞ்சள் காப்பைக் கொண்டு வந்தாள்.''

''உம்.''

''அதே சேடியுடன் சிலாதித்தன் பல முறைகள் நந்தவனத்தில் சிரித்து விளையாடிப் பேசுவதை நான் உப்பரிகையிலிருந்து பார்த்திருக்கிறேன்.''

இதைக்கேட்ட ராணா ஸங்கன் நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். ராணியின் யோசனை எந்தத் திக்கில் ஓடுகிறது என்பதை அவன் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டான். இருந்தாலும், அவள் வாயின் மூலமே அதை வரவழைக்கத் தீர்மானித்து, ''அப்படியானால் உன் ஸ்ந்தேகந்தானென்ன, சொர்ணா?'' என்று வினவினான்.

சொர்ணாதேவி தன் அழகிய விழிகளை உயர்த்தி ஸங்கனை நன்றாகப் பார்த்தாள். பிறகு, மீண்டும் விழிகளை நிலத்தில் ஓட்டி, ''மகாராஜா! மஞ்சளாற்றைத் தாண்டினால் உங்களுக்குத் தீங்கு நேரிடும் என்பது தபஸ்வினியின் வாக்கு. பியானா மஞ்சளாற்றங்கரைக்கு அக்கரையி லிருக்கிறது. அங்கு உங்களைச் சந்திக்க இப்ராஹீம் லோடி தீர்மானித்திருக்கிறான். இந்த யோசனையை அவனுக்குக் கூறக்கூடியவன் சிலாதித்தன் ஒருவன்தான்'' என்றாள்.

ஸங்கன் மறுபடியும் மௌனம் சாதித்தான். கடைசியாகச் சரேலெனப் பஞ்சணைலிருந்து எழுந்து, ''எப்படியும் வரும் போரைத் தவிர்க்க முடியாது, சொர்ணா! எதற்கும் தேவியின் மஞ்சள் காப்பை அணிந்து போருக்குச் செல்கிறேன். அது நெற்றிலிருக்கும் வரை யாரும் என்னை எதுவும் செய்ய முடியாது'' என்று கூறிவிட்டு, ராணியின் அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியே சென்றான்.

சொர்ணாதேவி அடுத்த சில நாட்கள் துக்கத்தின் வடிவமாக விளங்கினாள். ராணா இணையற்ற உறுதியுடன் இப்ராஹீம் லோடியைச் சந்திக்க பியானா சென்ற போது, மஞ்சள் திலகத்தைத் தன் கையாலேயே வைத்துத்தான் அனுப்பினாள். இருப்பினும், அவள் இதயத்தைப் பெரும் சோகம் சூழ்ந்து நின்றது. பிரயாண சமயத்தில் வேதியர் ஓதிய மங்கள ஸ்தோத்திரங்களும் 'ஜெயவிஜயீபவ' வாழ்த்தொலிகளும் ஓரளவு சாந்தி அளித்த போதிலும், பொதுவில் அவள் இதயத்தைத் துக்கமே சூழ்ந்து நின்றது.

சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற பியானா யுத்தத்தைப் பற்றிய தகவல்கள் அடுத்த பத்தாவது நாள் முதல் வரத்

தொடங்கின. எல்லாம் மங்களமான செய்திகள். மனத்தில் மகிழ்ச்சியை அள்ளித் தெளிக்கும் வீரச் செய்திகள். மனத்தில் ஸ்திரீயான சொர்ணாதேவி அவற்றைக் கேட்கக் கேட்க, இதயத்தைச் சூழ்ந்திருந்த சோகத்தை ஓரளவு துறந்தாள். பிரதி தினம் விடியற்காலையில் ராணாவின் கைப்பட ஓலையொன்று சொர்ணாதேவிக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. ''சொர்ணா! இன்று என் படைகளுடன் மஞ்சளாற்றங் கரையின் இந்தப் பக்கத்தை அடைந்துவிட்டேன். அதில் ஓரிடத்தில் நான் மட்டும் தனித்து உட்கார்ந்தேன். எந்த இடம், சொல்?- ஸங்கன்'' என்றது முதல் ஓலை.

சொர்ணாவுக்கு அந்த இடம் கண்முன் எழுந்தது. தான் நீராடிய அந்த இடம்! ஸங்கன் புரவியுடன் வந்து அரைகுறை உடையுடனிருந்த தன்னைச் சந்தித்த அதே ஆற்றங்கரைத் துறை. பக்கத்தில்தான் அந்தத் தோப்பு. அங்கேதான் அவர் என்னை... மேற்கொண்டு நினைக்கக் கூச்சமாயிருந்தது அவளுக்கு. போர்ப்பாசறையிலும் கணவன் தன் காதலை மறக்கவில்லையென்பதை உணர்ந்து பெருமிதங் கொண்டாள்.

அடுத்தநாள் ஓலை அவளுக்குச் சற்றே வேதனையைத் தந்தது. ''மஞ்சளாற்றைத் தாண்டிவிட்டேன். இன்று மாலை பியானாவில் இப்ராஹீம் லோடியுடன் மோதுவேன். வெற்றி நிச்சயம். நெற்றியில் தேவியின் காப்பு இருக்கிறது. கவலைப்படாதே-ஸங்கன்.''

தேவியின் காப்பை ஸங்கன் மறக்கவில்லை யென்பதை நினைக்க ஓரளவுக்கு சொர்ணாவுக்கு ஆறுதலா யிருந்தாலும், மஞ்சளாற்றை அவன் கடந்துவிட்டதில் அவள் பெரும் கவலையே கொண்டாள். அடுத்த நாள்

மற்றொரு ஓலை வந்தது. அது தந்தது கவலையா? மகிழ்ச்சியா? சொர்ணாவுக்கே புரியவில்லை.

''போர் முடிந்தது. இப்ராஹீம் லோடியை முறியடித்தாகிவிட்டது. இஸ்லாமியப் படைகள் இனித் தலையெடுக்க முடியாது. இப்ராஹீம் லோடியின் புதல்வனை ராணாவே தனிமையில் போராடிச் சிறைபிடித்திருக்கிறார், சீக்கிரம் மேவார் திரும்புகிறோம்-ராணா உத்தரவுப்படி சேனாதிபதி சிலாதித்தன்.''

டில்லி அரசு முடிந்துவிட்டதை நினைத்து ஒரு கணம் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டாள் சொர்ணாதேவி. அடுத்த கணம் 'இந்த ஓலையை அவர் ஏன் எழுதவில்லை? சிலாதித்தன் ஏன் எழுதவேண்டும்?' என்று எண்ணியதால், அவள் இதயத்தில் கவலையும் சூழ்ந்தது.

அந்தக் கவலையுடன் அடுத்த நான்கு தினங்களைக் கழித்தாள் சொர்ணாதேவி. ஐந்தாவது தினத்தில் நகராக்கள் பிரமாதமாக சப்திக்க, மக்கள் வெற்றி ஒலி வானைப் பிளக்கச் சித்தூருக்குள் நுழைந்த ராணா ஸங்கன், நேராகச் சொர்ணாதேவியின் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றான். அவன் வரவை எதிர்நோக்கி சர்வாபரண பூஷிதையாய் சொர்ண பிம்பம்போல் நின்றிருந்த சொர்ணாதேவி ஸங்கன் அறைக்குள் காலடி எடுத்துவைத்ததும் அவனை நோக்கி ஓடினாள். ராணாவின் வலக்கரம் அவளைச் சுற்றி வளைத்தது. இன்னொரு கரம் அவள் முதுகுப் பக்கத்திலேயே கிடந்தது. சொர்ணாதேவி ஆரம்பத்தில் அதைக் கவனிக்கவில்லை. ஸங்கன் வலக்கரத்தின் அழுத்திய பிடியில் துவண்டு இன்பமடைந்தாள். பிறகு,

அந்த இன்னொரு கரத்தையும் தன்னைச் சுற்றி வளைக்கத் தன் வலக்கையால் இழுத்தாள். அவ்வளவு தான், அவள் உணர்ச்சிகள் திடீரென்று ஸ்தம்பித்தன. அவள் இழுத்தது முக்கால் கைதான். ''மகாராஜா?'' என்று அலறினாள் சொர்ணாதேவி.

அத்தியாயம்-15

ஒற்றன் சொன்ன யோசனை

பியானா போரில் கால்பாகம் வெட்டுண்டுபோன தனது இடக்கையைக் கண்டு, ''மஹாராஜா!'' என்று சொர்ணா அலறியதும் பதிலுக்குச் சிரிக்கவே செய்தான் ஸங்கன். சாதாரண சமயத்தில் அமுதமயமாயிருக்கும் கணவன் சிரிப்பு, வேதனை நிறைந்த உள்ளத்தில் விளைவாக அன்று வேப்பங்காயாக இருந்ததால், சொர்ணாதேவி வெகுண்டு, ''ஏன் சிரிக்கிறீர்கள், மஹாராஜா?'' என்று சினத்துடன் துக்கமும் கொந்தளித்த குரலில் வினவினாள்.

ஸங்கனின் வலக்கரம் சொர்ணாதேவியை முன்னை விடச் சற்று பலமாகவே அணைத்தது. ''இந்தக் கை போனதற்கு எதற்காக அலறுகிறாய், சொர்ணா?'' என்று மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டே வினவினான்.

நீர் ததும்பிய அழகிய விழிகள் அவன் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. ''ஒரு கையை இழந்தது பெரும் நஷ்டமாகப் படவில்லையா உங்களுக்கு?'' என்று இதழ்கள் துடிப்புடன் சொற்களை உதிர்த்தன.

''ஆமாம்.''

''இப்பொழுது ஒரு கை போய்விட்டது. ஆனால், இன்னொரு கையாக நீ இருப்பாய். என்னுடைய முரட்டு விழிக்குப் பதில் உன் பங்கய விழி கிடைத்தது. என் முரட்டுக் கரத்துக்குப் பதில் இந்தத் தளிர்க்கரந்தான் இருக்கிறதே. இது லாபமில்லையா எனக்கு?'' என்ற ஸங்கன், அவளை ஆசையுடன் அணைத்தான்.

அவன் மொழிகளில் துலங்கிய அன்பும், குரலில் தொனித்த ஆசையும் சொர்ணாவை இந்திரலோகத்துக்குக் கொண்டு போயின. அத்துடன், கையிழந்து தன்னெதிரே சிரித்துக்கொண்டு நின்ற அந்த மண்டலாதிபதியைப் பரிதாபத்துடனேயே அவள் நோக்கினாள். ''நீங்கள் என்ன சமாதானம் சொன்னாலும் என் மனம் மாறாது. மஞ்சளாற்றங்கரையைத் தாண்டியதால்தான் உங்களுக்கு இக் கை போயிற்று. அதைத் தாண்டியதற்கும் பியானாவைப் போர் அரங்கமாக அமைத்ததற்கும் அந்தப் பாதகன் சிலாதித்தன்தான் காரணம்'' என்றாள் சொர்ணாதேவி.

ராணா ஸங்கன் அவளை அணைத்திருந்த வலக்கரத்தை நீக்கி, வழவழத்த கபோலங்களைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே சொன்னான்: ''ராணி! சிலாதித்தன் இந்தப் போருக்குக் காரணமல்ல. இப்ராஹீம் லோடி என்னைச் சந்திக்கப் பியானாவில் காத்திருந்தான். ஆகவே நான் அவனை அங்கு சென்று சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. தபஸ்வினி சொன்னபடி மஞ்சள் காப்பை நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டுதான் போருக்குச் சென்றேன். அதனால் பியானாவில் சரித்திரம் புகழும் வெற்றியே கிடைத்தது. இப்ராஹீம் லோடியின் மகனைச் சிறை செய்து கொண்டு

வந்திருக்கிறேன். இனி இப்ராஹீம் லோடியோ அவன் வம்சமோ தலையெடுக்க முடியாது. அந்தகைய போரில் கையை இழந்தேன். அதுவும் தேவியினருளால் இடக்கை போயிற்று. வாளும் வேலும் ஏந்தும் வலக்கை அப்படியே தானிருக்கிறது. போர் என்றால் லாபம், நஷ்டம், ஜெயாபஜயம் சகலத்தையுந்தானே எதிர்பார்க்க வேண்டும்? மகத்தான வெற்றி மேவாருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அந்த வெற்றியைச் சம்பாதிக்கப் போர் அரங்கின் முகப்பில் போரிட்டவன் கைகளில் ஒன்று போவது சாதாரண நஷ்டம். இதற்காக மனம் நோவது அவசியமில்லை. அதுவும் வீர ஸ்திரீயான நீ, இந்த அற்ப நஷ்டத்திற்கு ஏங்குவதும் அழகல்ல.''

ராணா ஸங்கன் இந்த வார்த்தைகளை அமுதத்தில் குழைத்துத்தான் கொட்டினான். ஆனால் சொர்ணாதேவிக்கு மட்டும் அவற்றால் சாந்தி ஏற்படவில்லை. பியானாவில் இப்ராஹீம் லோடி வந்ததற்கும், ஸங்கன் மஞ்சளாற்றங் கரையைத் தாண்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டதற்கும் சிலாதித்தனே காரணமென்று அவள் மனத்தில் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தது.

'ராணா கண்ணை இழந்தது சகோதரர் சண்டையால். திட்டமான ஏற்பாடு ஏதுமில்லாமல், சகோதரன் ஆத்திரத்தில் எய்த அம்பால். ஆனால் ராணாவின் கை போனது அத்தகைய எதிர்பாராத சம்பவத்தாலல்ல. ராணாவின் உயிரைக் கவரச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடு. தேவியின் மஞ்சள் திருக்காப்பினால் கையுடன் நின்று விட்டது. இதில் ஏதோ ஆழ்ந்த சூழ்ச்சியும் திட்டமும்

இருக்கின்றன' என்று சொர்ணாதேவி அடிக்கடி தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

வருஷங்கள் ஓடின. ராணா ஸங்கனுக்கு ஏழு குழந்தைகள் பிறந்து இரண்டு தவறியும் விட்டன. மற்ற குழந்தைகளின் மலர் முகத்திலும் கணவனின் பரந்த புகழிலும் அன்பிலும் சொர்ணாதேவி தன் துயரங்களையும் உள்ளூற உறுத்திக் கொண்டிருந்த இவிலையையும் ஓரளவு மறந்தே இருந்தாள். அப்படி அவள் இதயத்துக்குச் சாந்தியைக் கொடுக்கும் சுகங்களும் நிரம்ப இருக்கவே செய்தன. இரண்டு குழந்தைகளை அவள் இழந்தாலும் மூன்றாவது மகனான ரத்னசிம்மனும் நான்காவது மகனான விக்ரமஜித்தும் இரு பெரும் சிம்மங்களாக வளர்ந்து, போரிலும் வல்லவர்களாகித் தந்தையுடன் பல போர்களில் பங்கும் எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

கணவன் புகழிலும் மக்கள் வீரத்திலும் விரிந்து கிடந்த மேவார் சாம்ராஜ்யத்திலும், என்றுமில்லாதபடி ராஜபுத்ர ஐக்கியத்திலும் சாந்தியடைந்த அவள் உள்ளத்தைக் கலக்க, மீண்டுமொரு பெரும் பகைவன் ராஜபுதனத்துக்கு எழுந்தான்.

மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தை இந்தியாவில் ஸ்தாபித்த பாபர், பர்கானா சிற்றரசிலிருந்து இந்தியாவை நோக்கிக் கிளம்பினான். இந்தியாவுக்கு வந்த பாபர், அவனுக்குமுன் வந்த தைமூர் போலும் செங்கிஸ்கான் போலும் பெரும் படைகளுடன் வரவில்லை. சொந்த நாட்டில் அவர்களைப் போல செல்வத்தில் பிறந்து செல்வத்தில் வளர்ந்தவனு மல்ல. வறுமையின் வயிற்றில் பிறந்தவன். அதன்

சோதனைகளில் உழன்றவன். கேவலம், இரண்டாயிரம் வீரர்களைத் திரட்டிக்கொண்டுதான் ஹிந்துஸ்தானத்தின்மீது இறங்கினான். ஆனால், தைமூரும் செங்கிஸ்கானும் சாதிக்க முடியாததை பாபர் சாதித்தான். அவர்கள் நிறுவ முடியாத பேரரசை பாபர் ஹிந்துஸ்தானத்தில் நிறுவினான். அந்தப் பேரரசுக்கு விதை விதைத்தது, மஞ்சளாற்றங்கரைக்குப் பெரிதும் அப்பாலுள்ள கனுவா என்ற இடத்தில் நடந்த போர், விதை விதைத்தது பாபரின் வீரம் மட்டுமல்ல, மற்றொரு சதியும் அதில் கலந்து கொண்டது.

இரண்டாயிரம் வீரர்களுடன் ஹிந்துஸ்தானத்தின் மீது இறங்கிய பாபர், வெகு சீக்கிரம் இப்ராஹீம் லோடியை முறியடித்து, டில்லியையும் ஆக்ராவையும் கைப்பற்றி, ஆக்ராவிலிருந்து ராஜபுதனத்தை நோக்கிக் கிளம்பினான். ராணா ஸங்கன் ஆதிக்கம் ராஜபுதனத்தில் நிலைத்திருக்கும் வரையில் தான் லோடிகளிடமிருந்து கைப்பற்றிய அரசு தனது அல்ல என்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட பாபர், பெரும்படை திரட்டி ராணா ஸங்கனைச் சந்திக்க மஞ்சளாற்றை நோக்கிக் கிளம்பினான். பாபரின் ஏற்பாடுகளை அவ்வப்பொழுது ஒற்றர்களால் கவனித்து வந்த ராணா ஸங்கனும், ராஜ புதனத்தின் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு பியானாவுக்குக் கிளம்பத் தயாரானான். அரண்மனைக்கு வெளியேயிருந்த துந்துபிகள் ராணா புறப்படும் நேரம் நெருங்கிவிட்டதை அறிவித்தன. சங்கங்கள் சப்தித்தன.

அந்தப்புரத்தில் பூரண கவசத்துடன் விடைபெற நின்ற ராணா ஸங்கனை மிகுந்த சஞ்சலத்துடன் நோக்கிய சொர்ணாதேவி, தன் வலக்கை பெருவிரலால் அவன் நெற்றியில் சாருணிதேவியின் மஞ்சள் காப்பைப் பதித்தாள்.

''ஸங்கன் படைகளை நடத்துவதில் இணை யற்றவன்.''

''அதுவும் ஒரு காரணம். அடுத்தபடி?''

பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்த படைத் தலைவனை நோக்கி, ஆசனத்தை விட்டெழுந்த பாபர் சொன்னான், ''நமது பாபங்கள் காரணம்'' என்று.

''பாபமா, நவாப்!'' ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் மொகலாயர் படைத்தலைவன்.

''அம். நான் குடிக்கிறேன். நீ குடிக்கிறாய், வீரர்கள் குடிக்கிறார்கள்'' என்றான் பாபர்.

''ஆமாம், நவாப்! நீண்ட நாட்களாகக் குடிக் கிறார்கள்'' என்றான் படைத்தலைவன்.

''இஸ்லாம் குடியை அனுமதிக்கிறதா?'' என்று சீறினான் பாபர்.

''இல்லை.''

''குர்ஆணை சமீபத்தில் ஓதினோமா?''

''இல்லை.''

''அவை இரண்டுந்தான் தோல்விக்குக் காரணம். இன்று முதல்நான் தாடி வளர்க்கிறேன். குடியை நிறுத்துகிறேன். ஆண்டவனை நினைக்கிறேன். அவர்வழி காட்டுவார்'' என்றான் பாபர்.

அன்றிரவே பாபரின் பாசறையில் குடிக் கலயங்கள் உடைக்கப்பட்டன. பாபர் குர்ஆனிலும் ஆண்டவனைப் பிரார்த்திப்பதிலும் இறங்கினான். அன்றிலிருந்து ஒரே வாரத்தில் ஒளியும் கிடைத்தது. ஒளிவந்தது ஓர் ஒற்றன்

மூலமாக. வந்த ஒற்றன் இரவில் வந்தான். இருளைவிட கரியைப் பூசக்கூடிய போர் முறையைச் சொன்னான்.

பாபர் ஒரு விநாடிதான் சிந்தித்தான். பிறகு, அவன் கண்கள் புத்தொளி பெற்றன. ''சரி சரி! ராணாவைக் கனுவாவில் சந்திக்கிறேன்'' என்றான் திடமானகுரலில். வந்த ஒற்றன் சிரித்தான். பாபரும் பெரிதாக நகைத்தான், நகைத்தது மட்டுமல்ல, ஒற்றன் முதுகிலும் பெரிதாகத் தட்டிக்கொடுத்தான்.

அத்தியாயம்-16

விதி கொண்ட வெற்றி!

பியானா நகரத்துக்கு வெளியேயிருந்த கூடாரத்தின் முகப்பில் நின்று, சற்றே கவலையோடிய முகத்துடன் வடகிழக்குப் பகுதியில் தனது ஒற்றைக்கண்ணை ஓட்டிய ஸங்கன், நீண்டநேரச் சிந்தனைக்குப் பிறகு, பக்கத்திலிருந்த படைத் தலைவனை நோக்கி திடீரெனத் திரும்பி, ''மொகலாயன் கனுவாவை நோக்கி வருகிறானென்பது நிச்சயந்தானா?'' என்று வினவினான்.

மற்ற படைத்தலைவர்கள் பதில் சொல்லுமுன்பு துவார் குலத் தலைவனும், மேவார் தளபதியுமான சிலாதித்தன் ராணாவை நோக்கி, ''மகாராஜாவுக்கு எனது வார்த்தையில் நம்பிக்கையில்லையா?'' என்று வினவினான்.

ராணாவின் ஒற்றைக் கண் அவசியத்துக்கு அதிகமாகவே சிலாதித்தன் முகத்தை ஊடுருவி நோக்கியது.

பிறகு, உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களில் சந்தேகம் பெரிதும் தொனித்தது. ''நம்பிக்கை இல்லாமல் இல்லை சிலாதித்தா, ஆனால், பாபரின் போக்கு விசித்திரமாய் இல்லையா உனக்கு?'' என்று கேட்டான் ஸங்கன்.

''என்ன விசித்திரம்... மகாராஜாவுக்குத் தோன்று கிறதோ?'' என்று சிலாதித்தன் வினவினான், ராணாவின் மனத்தில் ஒடும் எண்ணங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல்.

''பாபர் தற்சமயம் இருக்குமிடத்திலிருந்து பியானா வுக்கு வர கனுவாவுக்குச் செல்ல வேண்டிய அவசிய மில்லை.''

''ஏன்?''

''பாபர் தளத்திலிருந்து நேர் தெற்கில் நாமிருக் கிறோம். கனுவா சற்றுத் தள்ளி இருக்கிறது, பியானாவுக்கு நேராக வரச் சௌகரியம் இருக்கும்போது, பாதையிலிருந்து விலகி இருக்கும் கனுவாவை நோக்கி ஏன் பாபர் திரும்புகிறான்?'' இப்படிக் கேட்ட ராணா ஸங்கன் மீண்டும் சிலாதித்தனைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

சிலாதித்தன் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் தெரியவில்லை. ஏதோ சிறிது குழப்பம் உள்ளூற ஒடுவதைக் கண்கள் மட்டும் சுட்டிக்காட்டின. அதைக் கவனித்த ஸங்கன் மீண்டும் கேட்டான், ''என்ன குழப்பம் சிலாதித்தா? காரணம் புரியவில்லையா உனக்கு?'' என்று.

சிலாதித்தன் நன்றாக ராணாவை ஏறெடுத்துப் பார்த்தே பதில் சொன்னான், ''புரிகிறது, மகாராஜா'' என்று.

''என்ன புரிகிறது?''

''பாபர் நம்மைப் பியானாவில் சந்திக்க இஷ்டப்பட வில்லை என்பது புரிகிறது.''

''அது மட்டுமா?''

''வேறென்ன காரணம் இருக்க முடியும்?''

''மஞ்சளாற்றங்கரையை விட்டு நீண்டதூரம் நம்மை இழுக்கவும் முயலுகிறான்.''

''மஞ்சளாற்றங்கரையைப் பற்றி அவனுக்கு என்ன தெரியும்?''

''அவனுக்குத் தெரியாவிட்டாலென்ன. யாராவது சொல்லிக் கொடுத்திருக்கலாம்.''

''யார் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்கள்?'' என்று முகத்தில் குழப்பம் துளிர்விடக் கேட்டான் சிலாதித்தன்.

''அது கனுவாவில் தெரியும்'' என்று கூறிய ஸங்கன், மற்ற படைத்தலைவர்களை நோக்கி, ''படைத் தலைவர்களே, நமக்குள்ளேயே ஒரு விஷப்பாம்பு இருக்கிறது. ஆகவே எச்சரிக்கையாயிருங்கள், எதிரிக்கு இங்கிருந்து உளவு சொல்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, படைகள் கனுவாவை நோக்கி ஜாக்கிரதையாக நகரட்டும்'' என்று உத்தரவிட்டான்.

இதைக் கேட்ட சிலாதித்தன் மெள்ள இடையே புகுந்து ''மகாராஜா! எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்று கிறது...!'' என்று ஆரம்பித்தான்.

''என்ன சிலாதித்தா?'' என்று வினவினான் ஸங்கன்.

''நாம் பியானாவை விட்டுப் புறப்படாமலே இருந்தால் என்ன? நாம் இங்கு தாமதித்தால் பாபர்

கனுவாயை விட்டு இங்கு வந்துதானே ஆகவேண்டும்?'' என்றான்.

''ஆம். சிலாதித்தா, வந்துதான் ஆகவேண்டும். ஆனால், நாம் இங்கு தாமதிக்க முடியாது.''

''ஏன்?''

''மேவார் மரபில் பிறந்த தோஷம். எதிரி அறைகூவும் இடத்திற்குச் செல்வது சிசோதயர் பரம்பரை வழக்கம். கனுவாவிலேயே பாபரைச் சந்திப்போம். படைகள் புறப்படட்டும்'' என்று ஆணையிட்ட ராணா, மேற்கொண்டு சிலாதித்தனை திரும்பியும் பாராமல் கூடாரத்துக்குள் சென்று, கவசத்தை அணிந்து தன் பெரும் பட்டாக் கத்தியையும் இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு, இடுப்பிலிருந்த கச்சையிலிருந்து தந்தப் பேழையை எடுத்துத் தேவியின் மஞ்சள் காப்பையும் நெற்றியிலணிந்து வெளியே வந்தான்.

அடுத்த சில நிமிஷங்களில் போர்த்தாரைகள் ஊதின. ராஜபுதனத்தின் பெரும்படைகள் சுடும் பாலைவனத்தின் மணலில் பரந்து ஊர்ந்தன. யானைகளின் பெரும்படை நடுவில் செல்ல, காலாட்கள் பின் தொடர, இரண்டு பக்கங்களிலும் அண்ட பேரண்ட பட்சியின் பெரும் இறகுகளைப் போல் குதிரைப்படைகள் விரைய, நடுவில் தன் பெரும்புரவியில் அமர்ந்து சென்ற ஸங்கன் சுற்றும் முற்றும் தன் படையமைப்பையும் அதன் சக்தியையும் கண்டு கொண்ட ஆனந்தத்தோடு, ராஜபுதனத்தின் அந்த மாபெரும் படை அழியாமல் பாதுகாக்க சாருணீதேவியை மனத்துக்குள் தியானிக்கவும் செய்தான். அந்தத் தியான

சமயத்திலும் அவன் மனத்தில் சிறிது சஞ்சலமிருந்தது. அந்தச் சஞ்சலத்துக்குக் காரணம் புரியாமலே கனுவாவை அடைந்த ராணா, அங்கு கூடாரமடித்துத் தங்கினான். அன்றிரவு முழுவதும் உள்ளத்தில் சஞ்சலம் மேலிட்டதால் கூடாரத்தை விட்டுக் கிளம்பி, படை அமைப்பைப் பார்த்துச் சுற்றி வந்த ராணா, மறுநாள் போருக்குத் தயாராகிக் கிளம்பிய பொழுதுதான் சஞ்சலத்துக்குக் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டான். படைத்தலைவர்களிடம் எதிரியைத் தாக்க வேண்டிய முறையைக் கூறி அனுப்பி விட்டுக் கவசமணிந்து கச்சையை எடுத்த ஸங்கன், அதில் சொர்ணாதேவி கொடுத்த தந்தப்பேழை இல்லாததை அறிந்தான். கூடாரமெங்கும் பேழையைத் தேடிய ராணா, அது கிடைக்காததால், வெளியிலிருந்த வீரனொருவனை அழைத்து நானில்லாதபோது கூடாரத்துக்குள் யார் வந்தது?'' என்று கடுங்கோபத்துடன் வினவினான்.

''படைத்தலைவர் வந்து போனார், மகாராஜா'' என்று நடுக்கத்துடன் கூறினான் வீரன்.

''எந்தப் படைத் தலைவர்?''

''சிலாதித்தர்.''

ஸங்கன் புரிந்துகொண்டான். ''சரி, வெளியே போ!'' என்று சொல்லி வீரனை வெளியே அனுப்பியதும் தலையைக் கீழே தாழ்த்திப் பெருமூச்சு விட்டான். ''மஞ்சளாற்றைத் தாண்டி நீண்ட தூரம் வந்துவிட்டேன் தாயே, உன் மஞ்சள் காப்பையும் இழந்தேன், முடிவு புரிகிறது. போரில் வெற்றி கொண்டால் இந்தச் சடலம் உன் சந்நிதிக்கு வரும். இறந்தால் என் ஆத்மா உன் சந்நிதியை

அடையும். எப்படியும் உன் சந்நிதிக்கு வருகிறேன்'' என்று சாருணீதேவியை நினைத்துச் சில விநாடிகள் ஸ்மரித்த ஸங்கன், போருக்குக் கிளம்பினான்.

கனுவாவின் போர் விவரங்களை கர்னல் டாட் வெகு அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இருமுறை முறியடிக்கப் பட்ட பாபர், மூன்றாம் முறை எப்படி வெற்றியடைந்தான் என்பதை ஒளிவு மறைவில்லாமல் சொல்கிறார். ''போர் எப்படி முடியுமோ என்பதைப்பற்றி பாபர் சந்தேகப் பட்டுக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், ராணாவின் சைன்னியங் களின் இடப்பகுதியை நடத்திக் கொண்டிருந்த துவார் வம்சத் தலைவனான சிலாதித்தன், திடீரெனத் தனது குதிரைப்படைகளுடன் சென்று, எதிரிப்படைகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு, ராணாவின் படைகளை எதிர்த்தான். பாபரின் வீரம் சம்பாதிக்க முடியாத வெற்றியை ராஜபுத்ரனின் சதி சம்பாதித்தது'' என்கிறார் கர்னல் டாட். மகா வீரனொருவனின் கடைக்காலத்தைப் பற்றி எழுதிய அந்த ஆசிரியர், ராணா வாழ்க்கையில் கண்ட அந்த ஒரு தோல்வியிலும் அவன் புகழே ஓங்கி நின்றது என்பதையும் விவரிக்கத் தவறவில்லை.

ராணாவின் தோல்விக்குக் காரணம் சதி என்று சரித்திர ஆசிரியர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், தபஸ்வினி, விதியென்று அதைச் சொன்னாள். கனுவாவிலிருந்து பின்வாங்கிய ஸங்கன், ''பாபரை முறியடிக்காமல் சித்தூருக்குள் புகமாட்டேன்'' என்று பிரதிக்ஞை செய்து, மேவாரின் எல்லையிலிருந்த பஸ்வாவில் தங்கினான். பஸ்வாவில் கூடாரத்தில் தேகத்தில் எண்பது காயங்களுடன்

படுத்துக்கிடந்த-அம்மகாவீரனைப் பார்த்து தபஸ்வினியின் கண்களில்கூட இரு நீர்த்துளிகள் எழுந்து கன்னங்களில் உருண்டோடின. அவன் பஞ்சணை ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்த சொர்ணாதேவியின் முகத்தில் துக்கக் குறியுடன் பெருமையும் துளிர் விட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவள் கரங்களில் ஒன்று ராணாவின் வலக்கையில் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தது. அவர்கள் தனிமையில் இல்லை. அந்த இரு பெண்களையும் ராணாவையும் சுற்றி, கவசமணிந்த ராஜபுதனப் பெருந்தலைவர்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

ராணாவின் கண்கள் கூடாரத்தைச் சுற்றி வளைத்தன. பிறகு உதடுகள் அசைந்து சொர்ணாதேவியின் காதில் ஏதோ முணுமுணுத்தன. அதைக் கேட்டதும் பஞ்சணைக்கு அருகில் வரும்படி சொர்ணாதேவி தபஸ்வினியை அழைத்தாள். நீர்த்துளிகள் உருண்டோடிய கபோலங் களுடன் அருகில் வந்த தபஸ்வினியை பார்த்த ஸங்கன், சற்று சக்தியை வரவழைத்துக்கொண்டு ''தாயே, தபஸ்வினி யான தங்கள் கண்களில் நீர் வரக் கூடாதே!'' என்றான்.

''ஆம் ஸங்கா! வரக்கூடாது. ஆனால், நம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்காத நேரங்களும் வாழ்க்கையில் உண்டு'' என்றாள் தபஸ்வினி, தழுதழுத்த குரலில்.

''உண்டு, தாயே. அதை நான் பியானாவிலும் கனுவாவிலும் அறிந்தேன்'' என்று சொன்ன ஸங்கன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது.

''பியானாவை விட்டு நீ வெளியேற வேண்டியதா யிற்று. ஆகவே மஞ்சளாற்றைச் சுட்டி, தேவி உனக்களித்த எல்லைப் பாதுகாப்பு அகன்றது. கனுவாவில் உன்

தந்தப்பேழை களவு போயிற்று. அங்கு தேவியளித்த மற்றொரு கவசமும் பிரிந்தது.''

''ஆம், தாயே, சதியால்...''

''இல்லை, ஸங்கா! விதியால் என்று சொல், சதியை விளைவித்ததும் விதிதான். விதி உந்தும்போது நம்மைப் பாதுகாக்கும் சக்திகள் நம்மைவிட்டு விலகுகின்றன. விதிக்கு நீ ஆட்பட்டாய். தேவியின் திருவுள்ளம் இப்படி. இந்த நாடகத்தில் சிலாதித்தன் ஒரு கருவி. அவன் சிந்தையில் சதி உதித்ததும், ராஜபுதனத்தின் பெருந் தோல்விக்கு அவன் காரணமாயிருந்ததும் விதியின் செயல்கள்.''

சொர்ணாதேவி தபஸ்வினியை ஆச்சரியத்துடன் ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். தபஸ்வினி தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கெண்டு சொன்னாள்: ''மகாராணி! உன் உள்ளத்தில் ஓடும் எண்ணம் எனக்குப் புரிகிறது. சிலாதித்தன் செய்கையை நான் ஆதரிப்பதாக நினைக்கிறாய். ஒரு காலுமில்லை. ஹிந்து தர்மத்தின் ஹிந்துஸ்தானத்தின் விரோதிகளை சாருணீதேவியின் அடிமையான நான் எப்படி ஆதரிக்க முடியும்? ஆதரிக்கவில்லை, ராணி. ஆனால் கேவலம், கொசுவுக்குச் சமானமான சிலாதித்தன் மேவாருக்குத் தீங்கிழைத்து விட்டான் என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அவ்வளவுதான். இந்தத் தோல்வியிலும் ராணாவின் புகழ் மங்காது. சரித்திரம் இதையும் ராணாவின் வெற்றியாகவே சொல்லும். ராணாவின் வீரத்துக்குச் சாட்சிகள் என்பது. இதோபார்!''

இதைச் சொல்லி, ராணாவின் உடல் பூராவும் இருந்த எண்பது காயங்களைச் சுட்டிக்காட்டிய தபஸ்வினி, ''சொர்ணாதேவி, இத்தகைய ஒரு மகாவீரன் சிசோதயர்கள் வம்சத்தில் பிறந்தது கிடையாது. இத்தகைய வீர புருஷனை, கேவலம், சிலாதித்தனா வீழ்த்த முடியும்? முடியாது ராணி, முடியாது. தேவி விதித்தவிதி இதைச் சாதித்திருக்கிறது. அவள் சங்கல்பத்தினாலேயே சரியான சந்தர்ப்பத்தில் அவள் அளித்த பாதுகாப்பும் ராணாவை விட்டு நீங்கியது'' என்று சொல்லித் தனது மடியிலிருந்து தேவியின் மஞ்சள் காப்பை எடுத்து, ராணாவின் நெற்றியில் இட்டாள். பிறகு, தலை தாழ்த்திக் கண்மூடி மந்திரங்களை ஜபித்தாள். சொர்ணா தேவியின் கண்கள் நீர்த்திரையில் மூடிக்கிடந்ததால், ராணாவின் உதடுகள் தேவி மந்திரத்தை இருமுறை உச்சரித்து நின்று விட்டதைக் கூடக் கவனிக்க முடியவில்லை அவளால். அடுத்த இரண்டு விநாடிகளுக்கு தபஸ்வினியின் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்த தேவியின் தியான சுலோகங்கள் மட்டும் அந்தக் கூடாரத்தின் மௌனத்தைப் பிளந்தன. தியானத்தை முடித்து ராணாவின் முகத்தைக் கவனித்த தபஸ்வினி, ''முடிந்துவிட்டது. விதியின் சாதனை முடிந்துவிட்டது. மஞ்சள் காப்பு சாந்தியை அளித்து விட்டது'' என்று சொல்லிக் கொண்டு மெள்ள கூடாரத்தை விட்டு வெளியேறினாள்.

நிறைந்தது